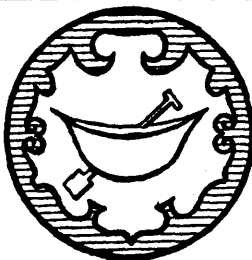

DZIENNIK

ZIEMORZĄDU

M. ŁÓDZI

Redakcja i administracja
ul. Pomorska 18. Tel. 2-93.

Administracja czynna od godz. 9—12 wp.
Redakcja od godz. 2—3 po południu.

Pr numerata: Miesiąc. zł. p. 0.60.

Ogłoszenie: Wiersz nonparelowy (cztery
szp. na stronie) zł. p. 0,15—Przed tekstem
zł. p. 0.45 — za wiersz (dwie szpalty na
stronie) Drobne zł. p. 0,03 za wyraz.
Najmniejsze ogłoszenie zł. p. 0.30. —

Gen a egzemplarza zł. p. 0.15.

Nr 31. (254.)

Łódź, wtorek 29 lipca 1924 r.

Rok VI.

Dr. E. MITTELSTAEDT

Insp. szpit. m. Łodzi.

Dzieci Łódzkie w Rabce i Zakopanem.

W dniu 10. VII. r. b., stosownie do polecenia Prezydjam Magistrata, odwiedziłem kolonję leczniczą w Rabce, utrzymwaną dla biednych chorych dzieci przez Wydział Opieki Społecznej.

W kolonji tej znajduje się obecnie 44 dzieci w wieku od 8 do 13 lat chrześcijan 37, izraelitów 7. Dzieci utrzymane czysto, schładnie, ręce, nogi paznokcie czyste, włosy również, dzieci wyglądają naogół dobrze, naturalnie z wyjątkiem poważnie chorych; są naturalne, wesołe, nie wymaszone, nie zahakone. Porządek w budyńku wzorowy: okna, podłogi czyste, karza nigdzie niema, łóżka dobre, pościel dostateczna, bielizna pościelowa i osobista czysta. Sam budynek jednak pozostawia wiele do życzenia: jest za ciasny, za niski, brak sali dla dziennego pobytu dzieci w razie niepogody, sypialnie za ciasne, spanie możliwe tylko przy otwartych oknach, co ze względu na pogodę i bezpieczeństwo niezawsze jest możliwe; budynek ten jest za bardzo oddalony od łazienek, dzieci po kąpielach, które osłabiają, muszą iść pół godziny do doma. Wobec tych ujemnych stron należałoby na rok przysły pomieszczenie dla kolonji zmienić.

Odżywianie dzieci bardzo dobre i racjonalne; przydałoby się jednak więcej mleka, obecnie dostają po pół litra dziennie, co jednak ze względu na konieczność zużycia części mleka na śniadanie (do kakao, kawy lub bawarki), czasem do obiadu (mleczne zupy), jest za mało. Proponowałbym powiększenie dziennej porcji mleka do 1 litra na osobę, tembardziej, że dzieci po przyjeździe z kąpiel powinny po szklance mleka dostać.

Porządek dnia jest następujący: wstają o 7-mej rano, myją się, o ile jest pogoda, w przepływającym obok potoku górskim — hartowanie zupełnie celowe i bez złych skutków, gdyż z 44 dzieci kaszle tylko jedno; około 8-mej rano śniadanie — kawą lub kakao, lub bawarka i chleb; około 11-tej dzieci idą do kąpiel leczniczej grupami, kąpią się przeważnie co drugi dzień; o 1-ej obiad składający się z zupy, mięsa z jarzyną i kompotu;

od 1 i pół do 4 wszystkie dzieci śpią, o 4-cj podwieczorek herbata, chleb z masłem; od 4-cj do 6-cj zabawa na powietrzu, o 6-cj kolacja — kasza, lub ryż, lub klaski i chleb; o 7-cj mycie w potoku, najprzód dziewczęta, później chłopcy, wspólna modlitwa i około 8-cj—8pół dzieci idą spać.

Uderza nadzwyczaj zgodne współzycie dzieci ze sobą: tak chłopców i dziewcząt, jak i chrześcijan i izraelitów; żadnych kłótni, sporów, wyzwisk, bójk nie ma, bawią się wspólnie, trzymają się razem, jedzą wszystkie to samo i razem. Z całym więc uznaniem maszę podnieść rzetelną pracę personelu: p. Koszykowej, zarządzającej, p. Kwiatkowiezówny, wychowawczyni i p. Racięskiej, pielęgniarki; personel gospodarczy, t.j. kucharka, pomocnica, oddziałowa, praczka również należycie spełniają swe funkcje. Co do samego składu dzieci przebywających w kolonji, maszę zaznaczyć, że z 44 dzieci jest dzieci robotników 17, dzieci ofiejalistów i arzędników 6, nauczyciela 1, szwaczek 4, rzemieślników 2, wychowanców miejskich domów wychowawczych 14.

Wiele z tych dzieci dotąd nigdy nie widziało wsi, nigdy nie oddychało innem lepszem, niż w Łodzi powietrzem, wiele z nich po raz pierwszy jechało koleją, widziało rzeki, lasy i góry. Naturalnie, że pobyt tych dzieci w Rabec tak pod względem zdrowotnym, jak i pod względem rozwoju umysłowego, ogólnej kultury ciała i ducha, nadzwyczaj dodatnie skutki odniesie.

W Zakopanem na Bystrem, w willi Nosal zostało w latach wojny europejskiej przez Krakowski Komitet Biskapi pomocy ofiarom wojny założone Sanatorjum dla dzieci chorych na gruźlicę. Po wojnie Komitet Biskapi oddał Sanatorjum Uniwersytetowi Jagiellońskiemu w Krakowie, który stworzył w celu prowadzenia tego Sanatorjum Specjalne Karatorjum z profesorem Godlewskim na czele. Mali pacjenci rekrutują się przeważnie ze sfer zupełnie niezmogłych, są tam umieszczani na koszt miast, sejmików, kas chorych i t. p.; na własny rachunek jest tylko znikoma ilość pacjentów. Dyrekcja Sanatorjum jako konieczny warunek przyjęcia stawia zgodę na przebywanie dziecka w Sanatorjum tak długo, jak długo tego choroba wymaga, czyli dziecko zostaje wypisane dopiero wtedy, kiedy stan jego zdrowia pozwala przypuszczać, że choroba jest wyleczona, lub przynajmniej na dłuższy czas zaleczona. W obecnej chwili w Sanatorjum na koszt Wydziału Opieki Społecznej Magistrata m. Łodzi leczy się 9 dzieci: 7 dziewczynek, 2 chłopców, 7 z miejskich domów wychowawczych, 2 sierot z miasta; z tych 2 dzieci przebywają już w Sanatorjum po 15 miesięcy, 2 po 13 miesięcy, 5 po 5 miesięcy. Opłata dzienna obecnie wynosi 2 zł. 70 gr. dziennie od osoby. Wobec tego, że pacjenci Sanatorjum są to przeważnie dzieci w wieku szkolnym, karacja zaś ich trwa nieraz b. długo, istnieje przy Sanatorjum szkoła z prawami szkół powszechnych, do której uczęszczają dzieci mniej chore i tym sposobem nie tracą nawet przy karacji czasu szkolnego.

Ponieważ napływ pacjentów jest b. duży, badynek zaś Sanatorjum ciasny i nieodpowiadający obecnym wymaganiom sanatoryjnym, Dyrekcja Zakładu przystąpiła do budowy nowego wspaniałego Sanatorjum na 250 łóżek, przyczem każda instytucja, pragnąca umieszczać tam chore dzieci, musi złożyć na budowę nowego Sanatorjum 1000 zł. za jedno łóżko.

Z zagadnień polityki komunalnej.

Sprawa oszczędności w gospodarce samorządowej, w związku z sanacją skarbu Państwa, jest obecnie bardzo aktualnym zagadnieniem, któremu wiele czasu poświęca zarówno rząd, jak i sfery samorządowe. W dniu 12 b. m. z inicjatywy prezydium rady zjazdów samorządu ziemskiego odbyła się konferencja, poświęcona szczegółowemu rozważeniu tej sprawy.

W konferencji, odbytej pod przewodnictwem senatora Zdanowskiego wzięli udział: przedstawiciele Sejmu i Senatu, przedstawiciele min. spraw wewnętrznych, min. robót publicznych, głównego zarządu statystycznego, państwowej rady oszczędnościowej, komisarze oszczędnościowi pp. Moskałewski i Leśniowski, członkowie rady zjazdów samorządu ziemskiego, oraz szereg działaczy samorządowych. Z ramienia prezydium wygłoszone zostały referaty: p. W. Gajewskiego — O dotychczasowej działalności samorządu w świetle porównań cyfrowych — oraz p. M. Jaroszyńskiego — O organizacji oszczędnej gospodarki samorządowej.

Konferencja przyjęła szereg tez, zmierzających do planowej akcji oszczędnościowej w samorządzie powiatowym i gminnym. Uznano, że istota oszczędności w samorządzie ziemskim nie leży w dotychczasowej jego gospodarce, którą można uznać naogół za dodatnią, lecz w ogólnych warunkach finansowych Państwa. To też z uwagi, że skarb państwa wymagać będzie jeszcze wielu ofiar ze strony płatników wiejskich, konferencja ustaliła jako tezę ogólną, iż samorząd powiatowy, który gros swych dochodów czerpie z obciążeń bezpośrednich ludności wiejskiej, na okres sanacji skarbu i zanim zostanie zorganizowany długotrwały kredyt, powinien wstrzymać się od wszelkich nie niezbędnych nowych poczynań i inwestycji.

W zakresie oszczędnej administracji samorządowej konferencja opracowała szereg szczegółowych dezyderatów, oraz wskazała na możliwość znacznych oszczędności w administracji państwowej, przez należyte wyzyskanie samorządu dla celów tej administracji.

Konferencja przyczyniła się do wyjaśnienia wielu bezpodstawnych wersyj o jakoby ujemnej gospodarce samorządu powiatowego, a z drugiej strony stanowić będzie poważny krok naprzód do zespolenia przedsięwziętych wysiłków rządu, oraz zainteresowanych sfer samorządowych w kierunku uzyskania możliwych oszczędności w dziedzinie administracji publicznej.

Dział sprawozdawczy.

Protokół

25 (II sesji) posiedzenia Rady Miejskiej.

Łódź, dnia 1 lipca 1924 r.

Komplet radnych 74, obecnych radnych 52.

Komplet członków Magistratu 11, obecnych członków Magistratu 10.

Posiedzenie otworzył o godz. 8 min. 30 Prezes Rady Miejskiej, dr. B. Fichna w obecności quorum Rady Miejskiej (62 członków), zaprosiwszy do stołu prezydjalnego radnych-sekretarzy Cyrańskiego i Wojakowskiego, oraz dyrektora Biura Rady Miejskiej, p. P. Rando, do prowadzenia protokołu.

Przed przystąpieniem do porządku dziennego przewodniczący wygłasza następujące przemówienie okolicznościowe:

„Prześwietna Rado: Dnia 28 czerwca b. r. upłynęło 5 lat od chwili podpisania Traktatu Wersalskiego, na mocy którego definitywnie został ustalony stan pokoju pomiędzy mocarstwami sprzymierzonymi i skojarzonymi a Niemcami. Wśród podpisujących ów historyczny akt znajdowali się również przedstawiciele Niepodległego już wtedy Państwa Polskiego.

Traktat Wersalski dał prawną sankcję temu, co już istniało; bowiem Państwo Polskie swój niepodległy byt łączy od pamiętnych dni październikowych, listopadowych i grudniowych 1918 roku. Jest on jednak z punktu widzenia

prawa międzynarodowego, t. zn. z punktu widzenia uznania naszego niepodległego bytu przez mocarstwa zagraniczne faktem wagi pierwszorzędnej.

Wola Narodu Polskiego, tylekroć w ciągu wieku 19-go przed światem demonstrowana, narreszcie doprowadziła do celu. Sympatje i czynny całego świata kulturalnego, wyrażające się szczególnie podczas krwawych zmagają wojny powszechnej, czy to w znanej uchwałie parlamentu włoskiego, domagającej się, by do t. zw. celów wojennych państw zachodnio-europejskich włączyć kwestję wskrzeszenia Państwa Polskiego, czy to w słynnych 14-tu tezach prezydenta Wilsona, czy też w posunięciach Anglii, Francji, Belgji i Japonji, uznających przedstawicielstwo polskie jako przedstawicielstwo niezależnego państwa, do zrealizowania zamierzeń narodowych dopomogły. Traktat Wersalski z dnia 28 czerwca 1919 roku jest „wszystkiego” tego wyrazicielem.

I dziś oddając należny hołd twórcom powszechnego pokoju, t. j. milionom poległych i okaleczonych, stwierdzamy z tego miejsca jedno: Polska niewdzięczną być nie umie. Ludność robotniczego miasta, Łodzi, która o zniszczenie ideału wolności i niepodległości z takim uporem i ofiarnością walczyła, uznaje zasługi obcych, ale nie zapomina o zasługach własnego narodu.

Nasza wola, nasz duch buntu i niezadowolenia nie pozwoliły na zdjęcie z porządku dziennego kwestji polskiej przez zgórą sto lat; nasza wola, nasze umiłowanie wolności i niepodległości doprowadziły do zwycięstwa zasad sprawiedliwości. I kiedy — wspominając ciężkie chwile wojny — wytrwaliśmy i owoc wytrwania oglądamy, kiedy — wspominając trudne chwile lat 1918 poprzez 1919, 1920 aż do roku 1923 również wytrwaliśmy, wyrazamy niezłomne przekonanie, że ludność robotnicza dziś tak ciężko nawiedzona, a tak zawsze ofiarna i ten krytyczny moment przetrzyma.

Płata rocznica podpisania Traktatu Wersalskiego jest dniem radosnym dla całego świata, a w pierwszym rzędzie dla Polski. Dlatego też z wiarą i ufnością odnosimy się i do przyszłości: oby jaknajrychlej było za nami to, co jest troską dnia ludności naszego miasta. Wola nasza i wytrwałość i obecne przeszkody przewycięży.

Przyjęto do wiadomości:

1. Krótkie zapytania:

a) 1. r. dr Schweiga treści następującej: „W związku z wprowadzeniem w dniu dzisiejszym taryfy złotowej na tramwajach łódzkich konduktorzy, nie mając drobnych na resztę, odsyłają pasażerów, po resztę do remizy, co naturalnie wywołuje rozgoryczenie i opór u pasażerów.

Zapytuje przeto, czy

a. Magistrat zechce w roli członka K. E. L. wpłynąć na Dyрекcję, by:

1. zmieniła § 4 wymienionych przepisów,
2. zaopatrzyła konduktorów w dostateczną ilość drobnych,

3. wydała zarządzenie przyjmowania biletów markowych przez cały czas przepisany na wymianę tych biletów w Banku Polskim, pośrednicząc w ten sposób między ludnością a Bankiem i ułatwiając przejście z jednej waluty na drugą.

b. czy Magistrat zarządzi, by Kasa Miejska również przez ten czas i w tym celu przyjmowała bilety markowe.

2. Odpowiedź w. prez. Wojewódzkiego w imieniu Magistratu, iż właściwie dla Magistratu dzisiejsze nieprzyjmowanie pieniędzy markowych na tramwajach było niespodzianką. Członkowie Magistratu, wchodzący w skład Rady Nadzorczej, o tem nie byli poinformowani, Dyrekcja zrobiła to widocznie na własną rękę bez Rady Nadzorczej. Oczywiście, jeżeli dotychczas Magistrat, do 1 lipca, taryfy złotowej nie chciał wprowadzić, to dlatego, że wprowadzenie bilonu zajmie dużo czasu. Dziś w tej sprawie p. w. prezydent telefonował kilka razy do Dyrekcji Tramwajów, ale p. Ring jest chory, p. Wernera niema. Jutro Magistrat będzie także w tej sprawie domagał się pewnych zmian, jednakże to, co proponuje r. Schweig, jest bardzo trudne do urzeczywistnienia, bo w takim razie trzeba byłoby uwzględnić 2 waluty. Jest to tak skomplikowana procedura, że na dłuższą miętę, tak jak p. dr. Schweig żąda, mian. na kilka miesięcy, wg. zdania p. w. prezydenta to utrzymać się nie da. Natomiast jako siadum przejściowe bezwarunkowo być powinno i w tym względzie Magistrat wszelkie starania poczyni.

3. odpowiedź w. prez. Groszkowskiego w tejże sprawie, iż Kasa Miejska przyjmować będzie złote i marki tak długo, żeby nie było żadnych narzekañ na kasjerów. Ma ona możliwość codziennego wymieniania, więc tworzenie trudności byłoby nieluzne.

b) 1. r. Holenderskiego, jakie stanowisko zajął Magistrat, jako udziałowiec tramwajów w sprawie podwyższenia taryfy tramwajowej przy zamianie marek na złote; w Warszawie bilet kosztuje 15 gr.; a u nas 20 gr.,

2. odpowiedź w. prez. Wojewódzkiego w imieniu Magistratu, iż o taryfie grószowej Rada Miejska była poinformowana od szeregu tygodni. P. w. prezydent zwraca uwagę p. radnego, że nietylko została podwyższona taryfa dzienna, ale jednocześnie została zniżona taryfa ulgowa ranna, dlatego, że wynosiła więcej niż 10 gr., a teraz jest tylko 10 gr., następnie został przedłużony czas rannej taryfy o półgodziny i przedłużony został czas taryfy wieczorowej 20-groszowej do godz. 10.30, zamiast do godz. 9.30; nocna zaś jest podwyższona do 30 gr., a o ile sobie przypominamy, to było 300.—, 400.— i 500.—. W ten sposób z powodu podwyższenia do 20 gr. wszystkie możliwe ulgi co do innych taryf zostały zrobione. Natomiast p. w. prezydent stwierdza, że w żaden sposób Magistrat nie uważa za możliwe określić taryfy na 17, czy 18 gr. z tych względów, że teraz bilonu groszowego nie ma i faktycznie konduktorzy nie wydawaliby reszty, bo to przekraczałoby fizyczną możliwość. To też Rada Nadzorcza stała na gruncie rozszerzenia ram ulg, żeby dać pewną rekompensatę za te 20 gr., które były koniecznością ze względu na warunki obecne. Jeszcze p. w. prezydent zwraca uwagę na pewną rzecz mian., że po ostatniej zwwyżce dla tramwajarzy, kiedy zarobki były podwyższone o 20%, taryfa zupełnie nie uległa zmianie. Otóż wtenczas już Zarząd Tramwajów postawił sprawę iunctim mian., że nie podwyższy taryfy, ale przy regulacji groszowej ta rzecz musi być uwzględniona i to zostało uwzględnione w bardzo nieznacznej mierze.

Jeżeli chodzi o prawną stronę, to wg. koncesji tramwajowej wolno pobierać taryfę wyższą niż 20 gr. wg. wyliczeń obecnych norm płacy i kosztów administracyjnych. Jeżeli chodzi o warszawskie tramwaje, to już niejednokrotnie p. w. prezydent miał zaszczyt przedstawiać sprawę, dlaczego tramwaje warszawskie mogą być tańsze, niż łódzkie: ze względu na to, że na kilometrowagon wypada w Warszawie około 8-iu pasażerów, a w Łodzi przed kilkoma miesiącami było 4,5. A więc koszty administracyjne i personelu odpowiednio się powiększają w Łodzi w porównaniu z Warszawą, i to jest powód, dlaczego w Łodzi jest tramwaj droższy, niż w Warszawie.

c) 1. r. Rapalskiego: wiadome mi, że p. r. Bartczak jako przedsiębiorca był zajęty przy reparacji studzien miejskich, wobec tego zapytuję, czy p. r. Bartczak w dalszych stosunkach handlowych z miastem porostaje i czy rachunki zostały ostatecznie uregulowane. Jeżeli nie, to zapytuję czy p. r. Bartczak zawiadomił o tem Prezydjum i czy Prezydjum zastosowało do niego art. 17 Dekretu o Sam. Miejsk.

2. Odpowiedź Prezydenta Cynarskiego w imieniu Magistratu, iż na posiedzeniu Magistratu w dniu 20 czerwca r. b. Magistrat uchwalił powierzyć r. Bartczakowi budowę studni na ul. Przejazd. Było to w czasie nieobecności p. Prezydenta. Na następnem posiedzeniu Magistratu podczas odczytywania protokołu, p. Prezydent zakomunikował Magistratowi, że ponieważ r. Bartczak zajmuje stanowisko radnego miasta odpis tej uchwały będzie podany Prezydjum R. M. do wiadomości.

3. Oświadczenie r. Bartczaka w tejże sprawie, że jeżeli był przedsiębiorcą, to poprzednio, za czasów, kiedy nie był radnym, a od tego czasu kiedy jest radnym, dostaw nie miał.

4. Oświadczenie p. Przewodniczącego, iż w sprawie radnego Bartczaka, zgodnie z oświadczeniem p. Prezydenta, postąpi w myśl art. 17 Dekretu z chwilą, kiedy otrzyma list Magistratu.

d) 1. r. Dr. Schweiga: wobec uchwały Konwentu Senjorów, że wszystkie punkty, które z powodu spóźnionej pory lub braku quorum spadły z porządku dziennego, będą załatwione, zapytuje kiedy p. Przewodniczący ma zamiar przed ferjami wnieść na porządek dzienny sprawę 15% podatku od prądu.

2. Oświadczenie p. Przewodniczącego, że szczegółowo odpowie na następnem posiedzeniu, jednakowoż o ile go pamięć nie myli, to podobnej uchwały Konwentu Senjorów niema.

e) 1. r. Nowackiego: proszę Magistrat o podanie Radzie ilości członków Rady Nadzorczej w tramwajach i jakie sprawy rozstrzygają się tam z wiedzą Magistratu, a jakie bez wiedzy Magistratu.

2. Odpowiedź Prezydenta Cynarskiego w imieniu Magistratu, że do Rady Zarządzającej w tramwajach miejskich wchodzi 5-ciu członków tramwajów, w tej liczbie dyrektor, 3-ch członków z łona Rady Miejskiej i Magistratu i jeden zastępca; z członków Magistratu i R. M. wchodzi: p. Prezydent Cynarski, p. Wiceprezydent Wojewódzki i p. r. Wolczyński, zastępca jest p. Wiceprezydent Groszkowski. Wszystkie

sprawy, które rozstrzyga Rada Zarządzająca, są rozstrzygane w obecności przedstawicieli Rady i Magistratu.

f) 1. r. Puto: czy Wydziałowi Gospodarczemu i Zdrowotności Publicznej wiadomo, że chodniki, wyloty ulic, podjazdy bram zamieniły się na targowiska, tamujące ruch uliczny i narażające przechodniów na niebezpieczeństwo, zaś sprzedawane i zabrudzone produkty są rozsadanymi różnymi chorobami zakaźnymi. Co zainteresowane Wydziały zamierzają uczynić, żeby ruch nie był tamowany, a ludność uchroniona od chorób.

2. Oświadczenie przewodniczącego, iż odpowiedź nastąpi na następnym posiedzeniu.

g) 1. r. Rapalskiego: czy Prezydium R. M. odpowie dziś na zapytanie co do r. Turzkiego.

2. Oświadczenie Przewodniczącego, iż w sprawie tej zwrócił się z odpowiednim pismem tak do p. r. Turzkiego, jak również do Magistratu. Dotychczas odpowiedzi ani z Prezydium Magistratu ani od p. r. Turzkiego niema.

h) 1. r. Puto: dlaczego zdjęto z porządku dziennego uchwalenie statutu o handlu ulicznym

2. Oświadczenie Przewodniczącego, iż Rada powzięła uchwałę, ażeby sprawę tę zdjąć z porządku dziennego.

2. Oświadczenie członków Rady Miejskiej Bialera T., Brauna J., Danielewiczka J., Fiedlera Z., Folkierskiego K., Garlińskiego W., Grasa O., Idzkowskiego A., Karlińskiego K., Kopcińskiego S., Lipskiego J., Machera E., Maczewskiego M., Margolis A., Minzberga L. J., Praszkiara G., Przedpeńskiej M., Rogowego A. M., Romanowskiego B., Rosenblatta J., Rosenzala M., Turzkiego F., Wagnera W., usprawiedliwiających nieobecność swą na posiedzeniu w dniu dzisiejszym.

3. Odezwy Magistratu:

a) № 1178/24-I z dnia 30 czerwca r. b. treści następującej:

„Na krótkie zapytanie r. Słoniewskiego, postawione na 19 (II sesji) posiedzeniu Rady Miejskiej w dniu 12 czerwca 1924 roku, po przeprowadzeniu dochodzenia odpowiadamy, że bicie publiczności różgami w parku Staszica przy wyprasaniu jej przed koncertem nie miało dotychczas miejsca.

Zdarzają się wypadki, że dozorca parku chłopcom, czyniącym szkodę, pogrozi różgą, nie stosuje jednak i w tym wypadku kary”.

b) № 1344/24-I z dnia 30 czerwca r. b. treści następującej:

„W związku z krótkim zapytaniem r. Holenderskiego, zgłoszonym na posiedzeniu Rady Miejskiej w dniu 12 czerwca 1924 roku, na podstawie protokółarnych zeznań dozorców w parku im. ks. Poniatowskiego, konstatujemy, że dzieci szkoły powszechnej № 149, mieszczącej się przy ul. Aleksandrowskiej № 25, rozłożyły się na trawnikach w parku obok placu dziecinego. oraz że na wezwanie dozorczy, aby dzieci opuściły trawnik 2 dozorcujące nauczycielki nie zareagowały. Dopiero na widok zawezwanego policjanta nauczycielki poleciły dzieciom opuścić trawnik, przyczem wyrażały się lekceważąco o policji. Cytowane słowa „Tu nie są rządy Trockiego” padły z ust drugiego obecnego przy zajściu dozorczy na skutek okazywanego lekceważenia policji. O zajściu został spisany protokół policyjny i sprawa znajdzie epilog w sądzie.

Równocześnie zaznaczam, że zabawy dzieci szkół powszechnych polskich odbywają się wyłącznie na boiskach, a nie w alejach parku”.

c) № 319/24-I z dnia 1 lipca 1924 r. treści następującej:

„W odpowiedzi na krótkie zapytanie r. Nowackiego, postawione na 21 (II sesji) posiedzeniu Rady Miejskiej w dniu 18 czerwca 1924 r., komunikujemy, że taryfa dla dorożkarzy, w myśl odnośnej uchwały Rady Miejskiej obowiązującej od dnia 15 maja 1924 r., o czym zawiadomiono Województwo, Komisariat Rządu, Komendę Policji i Związek Dorożkarzy w dniu 14 maja 1924 r.”.

d) № 1330/24-I z dnia 1 lipca 1924 r. treści następującej:

„W odpowiedzi na krótkie zapytanie r. Rodego, postawione na 21 (II sesji) posiedzeniu R. M. w dniu 18 czerwca 1924 roku, komunikujemy, że

1. liczba koszuw i odpadków na paplery w parkach miejskich jest stopniowo uzupełniana,
2. fakty nierozstawiania ławek w cieni-
stych alejach parku im. Staszica po skończonym przedstawieniu miały miejsce w pierwszych dniach otwarcia teatru letniego; obecnie podobne wypadki nie zdarzają się.

Odpowiedź w sprawie nagromadzenia szlaku przy ul. Lipowej przesłamy po stwierdzeniu faktu przez Wydział Budownictwa”.

e) № P. 114/24 z dnia 30 czerwca 1924 r. treści następującej:

„Wydział Handlowy przed trzema tygodniami nie zaangażował żadnego pracownika, natomiast istotnie wymówił pracę 14-tu, a nie

16-tu robotnikom, ze względu na to, że praca na dwie zmiany okazała się technicznie dla Wydziału niewygodna.

Zaznaczamy, że owych 14-tu robotników Wydział Handlowy zamierzał zredukować jeszcze w roku ubiegłym, lecz powodu kryzysu sprawę tę odłożył. Pomimo to, wchodząc w ciężkie położenie klasy robotniczej i pomijając trudności pracy na 2 zmiany, Wydział prawdopodobnie zarządzenie to uchylił.

W końcu wyjaśniamy, że zredukowani odrobili 2-tygodniowe wymówienie i 1 lipca b. r. otrzymają przysługujące im wynagrodzenie miesięczne za czas urlopu".

4. Okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

a) № SZ 3508/24 z czerwca 1924 roku w sprawie wstrzymania wymiaru i poboru 3°/_o-go podatku wojewódzkiego od obrotu trunkami w wyszynku i drobnej sprzedaży trunków,

b) № SM. 2777/24 z dnia 23 czerwca 1924 roku w sprawie pokrywania kosztów leczenia chorych w szpitalach publicznych przez związki komunalne.

Uchwalono.

I. W sprawie zaciągnięcia pożyczki na cele pomocy dla bezrobotnych:

A. II. uchwalenie w sprawie zaciągnięcia pożyczki w wysokości 300.000.— złotych.

Rada Miejska m. Łodzi, w związku z postanowieniem swym z dnia 26 czerwca 1924 roku, upoważnia Magistrat do zaciągnięcia ze Skarbu Państwa pożyczki w kwocie złotych 300.000.— (trzystu tysięcy zł.) na cele pomocy dla bezrobotnych z sum, będących w rozporządzeniu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej z przeznaczonych na pomoc kredytową dla związków komunalnych na opiekę nad bezrobotnymi, na warunkach, wyszczególnionych w okólniku № 333 Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, Departament Opieki Społecznej, z dnia 15 kwietnia 1924 r.

Pożyczka ta do końca roku bieżącego t. j. do dnia 1 stycznia 1925 roku, jest bezprocentowa, a w razie prolongaty — za okres następny korzystania z pożyczki — oprocento-

wana w wysokości połowy aktualnej stopy procentowej Banku Polskiego.

Rada Miejska zobowiązuje się spłacić pożyczkę i gwarantuje spłacenie jej według powyższych warunków całkowitym swym, tak nieruchomości, jak i ruchomym majątkiem oraz wszystkimi dochodami komunalnymi.

Spląty i zwrot pożyczki winny być wnoszone do właściwej Kasy Skarbowej w Łodzi.

Do wystawienia odnośnego skryptu dłużnego oraz przeprowadzenia wszystkich przepisanych czynności prawnych, związanych z zaciągnięciem pożyczki, upoważnia się Magistrat.

Rada Miejska zobowiązuje się do złożenia Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej we właściwym terminie sprawozdania z akcji pomocy dla bezrobotnych.

B. W sprawie zaciągnięcia pożyczki w kwocie 2.000.000.— zł. na cele pomocy dla bezrobotnych (I uchwalenie):

1. Rada miejska m. Łodzi upoważnia Magistrat do zaciągnięcia ze Skarbu Państwa pożyczki w kwocie zł. 2.000.000.— (dwóch milionów zł.) na cele pomocy dla bezrobotnych z sum, będących w rozporządzeniu Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, a przeznaczonych na pomoc kredytową dla związków komunalnych na opiekę nad bezrobotnymi, na warunkach, wyszczególnionych w okólniku № 333 Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, Departament Opieki Społecznej, z dnia 15 kwietnia 1924 r.

Pożyczka ta do końca roku bieżącego t. j. do dnia 1 stycznia 1925 roku, jest bezprocentowa, a w razie prolongaty — za okres następny korzystania z pożyczki — oprocentowana w wysokości połowy aktualnej stopy procentowej Banku Polskiego.

Rada Miejska zobowiązuje się spłacić pożyczkę i gwarantuje spłacenie jej według powyższych warunków całkowitym swym tak nieruchomości, jak i ruchomym majątkiem

oraz wszystkimi dochodami komunalnymi.

Splaty i zwrot pożyczki winny być wnoszone do właściwej Kasy Skarbowej w Łodzi.

Do wystawienia odnośnego skryptu dłużnego oraz przeprowadzenia wszystkich przepisanych czynności prawnych, związanych z zaciągnięciem pożyczki, upoważnia się Magistrat.

Rada Miejska zobowiązuje się do złożenia Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej we właściwym terminie sprawozdania z akcji pomocy dla bezrobotnych.

2. Rada Miejska wzywa Magistrat do opracowania planu dalszych robót z funduszy własnych ponad przewidziane w budżecie, podając jednocześnie na przewidywane z tego tytułu wydatki odpowiednie źródła pokrycia.

3. Rada Miejska postanawia:

a) uzyskanie od Rządu pożyczki na cele pomocy dla bezrobotnych przeznaczyć wyłącznie na roboty inwestycyjne w pierwszym rzędzie na roboty ziemne — bruki;

b) dążąc do zachowania przy robotach ciągłości pracy, zatrudniać przyjętych robotników przez cały czas, t. j. do wyczerpania się funduszy.

c) utworzyć zarząd robót publicznych przy Magistracie m. Łodzi na czas zatrudnienia bezrobotnych ze specjalnych kredytów, asygnowanych przez Skarb Państwa. Przeprowadzenie wyborów zarządu robót publicznych porucza się Konwentowi Seniorów na prawach Rady Miejskiej.

Powołany do życia zarząd robót publicznych obejmuje kierownictwo robotami z punktu widzenia gospodarczego, technicznego i celowości tych robót.

d) ustanowić przyjmowanie na roboty publiczne robotników tylko pośrednictwem związków zawod.

e) płace robotników, zatrudnionych w związku z bezrobociem, przystosować do plac robotników sezo-

nowych, pracujących przy robotach miejskich.

f) Wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

4. Rada Miejska wzywa Magistrat do przedstawienia Radzie do zatwierdzenia projektu budżetu wpływów i wydatków na pomoc dla bezrobotnych.

(W głosowaniu brało udział 62 członków Rady Miejskiej, uchwałę powzięto jednogłośnie).

II. W sprawie a) uprawnienia rządowego na eksploatację elektrowni Łódzkiej b) umowy ze sp. akc. „Łódzkie Towarzystwo Elektryczne”:

A. Rada Miejska, w związku z uchwałą swą № A. II. z dn. 26 czerwca r. b., zatwierdza w 2-em i 8-em czytaniu następującą

U M O W Ę

ze spółką akcyjną „Łódzkie Towarzystwo Elektryczne”.

W dniu 192 roku dodatkowo do nadania koncesyjnego, udzielonego przez Ministra Robót Publicznych w dniu 192 . roku Spółce pod firmą „Łódzkie Towarzystwo Elektryczne—Spółka Akcyjna”, — nazwanej poniżej uprawnionym zawarto pomiędzy wskazaną spółką i miastem Łódź, zwanej poniżej „miastem”, umowę niniejszą, obowiązującą na cały czas trwania uprawnienia.

§ 1. Uprawnienie, statut i przejęcie.

Miasto wyraża zgodę, ażeby istniejąca obecnie umowa koncesyjna z dnia 7/20 marca 1900 roku z dodatkiem z dnia 19 lipca 1909 roku była zastąpiona przez wyżej wskazane uprawnienie państwowe z dnia ioku, również zgadza się na warunki tego uprawnienia, jako też na oddanie wszystkich odnoszących się do tej koncesji nieruchomości, ruchomości i wogóle całego majątku, należących do Towarzystwa Elektrycznego Oświetlenia 1886 roku w m.

Łódź, nowoutworzonej spółce „Łódzkie Towarzystwo Elektryczne—Spółka Akcyjna”, na warunkach, objętych niniejszą umową, zgodnie ze statutem spółki tej, zatwierdzonym przez władze państwowe.

§ 2. Udział miasta.

Uprawniony obowiązuje się oddać miastu przy założeniu spółki 20% ogólnej ilości akcji kapitału zakładowego spółki „Łódzkie Towarzystwo Elektryczne — Spółka Akcyjna”, stanowiącego wartość dzisiejszego majątku Łódzkiego Oddziału Towarzystwa Elektrycznego Oświetlenia 1886 r., w odcinkach pełnoprawnych za pełnopłatne, jako wynagrodzenie za udzielone mu przez umowę prawa.

§ 3. Przewodnictwo miasta w Radzie Zarządzającej i Komisji Rewizyjnej.

Miasto otrzymuje przedstawicielstwo w Radzie Zarządzającej i Komisji Rewizyjnej Spółki niezależnie od wysokości swego udziału w kapitale akcyjnym.

W Radzie Zarządzającej ma ono prawo do 8-ch przedstawicieli na ogólną ilość 10 członków.

Przedstawicielstwo miasta zwiększa się odpowiednio w miarę powiększenia się ogólnej ilości członków. Jeśliby przy zwiększeniu ilości członków na rzecz miasta przypadła liczba niecałkowita, ułamki, przewyższające 0,5 lub równe tej liczbie, liczą się jako jedność.

W Komisji Rewizyjnej miasto ma prawo do 1/3 członków.

Przedstawiciele miasta oraz ich zastępcy są wybierani na zasadzie statutów Spółki Akcyjnej przez Walne Zgromadzenie z pośród kandydatów, wskazanych przez Magistrat. Miastu przysługuje prawo odwołania każdego ze swoich przedstawicieli i w każdej chwili; wówczas odwołany przedstawiciel miasta obowiązany jest natychmiast ustąpić z władz Spółki Akcyjnej, a na jego miejsce automatycznie wchodzi zastępca.

§ 4. Opłata na rzecz miasta.

Uprawniony obowiązuje się uiszczać miastu roczną opłatę w wysokości 2 i pół proc. od zainkasowanych wpływów brutto za sprzedaną energię elektryczną w Łodzi dla światła i sily.

Opłata ta winna być wnoszona do Kasy Miejskiej w 8 miesiące po upływie każdego kwartału, t. j. 1 lipca, 1 października, 2 stycznia i 1 kwietnia, stosownie do zainkasowanych wpływów za prąd.

Wpływy za sprzedaną energię dla miasta Łodzi i dla oświetlenia ulic są wolne od tej opłaty.

Oprócz tego za każdy rok, w którym kwota, przeznaczona na rok następny przekroczy 12 proc. istniejącego kapitału akcyjnego, miasto otrzymuje do wyłączenia od rozporządzenia poleconego swego nad wskazane powyżej nadwyżki ponad 12 proc. Wypłata byciu tej skutecznie się po odbyciu zwyczajnego walnego zgromadzenia akcjonariuszy, zatwierdzającego sprawozdanie roczne.

§ 5. Opusty dla odbiorców.

Uprawniony obowiązuje się udzielać opustów od taryf maksymalnych, wskazanych w § 62 uprawnienia rządowego, zależnie od ilości godzin użytkowania każdego przyłączonego kilowata mocy u odbiorcy, przyczem opust odnosi się do całorocznego zużycia, mianowicie:

I. Dla oświetlenia prywatnego przy użytkowaniu w ciągu roku:

ponad 300 godzin	—	2%
" 400	"	3%
" 500	"	5%
" 600	"	10%
" 700	"	12%
" 800	"	14%
" 900	"	16%
" 1000	"	18%
" 1500	"	24%
" 2000	"	30%
" 2500	"	40%

II. Dla publicznych odbiorców światła przy użytkowaniu w ciągu roku:

Dla lokali, które służą wyłącznie do celów mieszkalnych, a w których w każdym pokoju ustawiono nie więcej, jak jedną lampę, zwiększają się wyżej wskazane opusty o 50%, o ile odbiorcy nie korzystają z opłat ryczałtowych.

III. Dla siły przy użytkowaniu w ciągu roku:

ponad 1000 godzin	—	4	proc.
" 1200	"	—	5 "
" 1400	"	—	6 "
" 1600	"	—	7 "
" 1800	"	—	8 "
" 2000	"	—	10 "
" 2500	"	—	15 "
" 3000	"	—	20 "
" 3500	"	—	25 "
" 4000	"	—	30 "
" 4500	"	—	35 "
" 5000	"	—	40 "

Roczna ilość godzin określa się po upływie roku eksploatacyjnego przez dzielenie rocznego zużycia energii elektrycznej u poszczególnych odbiorców wedle wskazań liczników przez ilość kilowatów mocy ogólnej odbiorników, włączonych u odbiorców.

Odpowiedni procent opustu odlicza się z następnych rachunków.

§ 6. Taryfa dla miasta.

Do oświetlenia miejskich gmachów, urzędów, szpitali, szkół, teatrów, oraz wszelkich instytucyj, zakładów użyteczności publicznej, będących pod zarządem miasta, energia elektryczna w obrębie granic miasta dostarczana będzie z 50 proc. opustem od każdorazowej ceny prądu do oświetlenia prywatnego, zaś do silników. w tych gmachach i posesjach — z opustem 10 proc. od każdorazowej ceny prądu do silników. Zobowiązanie to nie dotyczy mieszkań urzędników miejskich.

§ 7. Oświetlenie ulic.

Uprawniony obowiązuje się zainstalować w granicach miasta oświetlenie elektryczne ulic podług poniżej podanych warunków załączonego planu i odpisu.

Na żądanie Zarządu Miasta uprawniony obowiązany jest przystąpić do rozszerzenia istniejącego elektrycznego oświetlenia w przepisanej przez Magistrat kolejności. Każdego roku, poczynając od dn. 1 stycznia 1926 roku, elektryczne oświetlenie ulic ma być zaprowadzone na długości 5 km. ulic, jednak każdorazowo w jednej dzielnicy i w połączeniu z istniejącą siecią, wymienioną instalację elektrycznego oświetlenia ulic uprawniony obowiązany jest wykonać swoim kosztem wraz ze słupami, latarniami, przewodami, bezpiecznikami, wyłącznikami oraz ze wszystkimi przynależnościami i to podług ostatnich wymagań techniki w tej dziedzinie. Roboty, dotyczące tego corocznego rozszerzania oświetlenia ulic, uprawniony będzie wykonywał dotąd, dopóki w mieście nie będzie ustawione conajmniej 1000 lamp po 500 watów każda. Ilość ta powiększy się o następne 500 sztuk lamp—500 watów, o ile roczna produkcja energii elektrycznej w elektrowni wzrośnie go 150 milionów kłwg. Prócz tego uprawniony jest obowiązany na swój koszt prowadzić zamianę lamp i kloszów. dostarczać do wszystkich zainstalowanych lamp elektryczną energię, utrzymywać w porządku całą instalację oraz obsługę tych lamp, dbając o zapalenie i gaszenie ich w godzinach, przez miasto ustanowionych. oraz podejmuje się całkowitego dozoru nad oświetleniem ulic.

Oświetlenie ulic ma być urządzone za pomocą słupów metalowych przy odległości około 50 mtr. między słupami i z nieruchomem zawieszeniem lamp na wysokości do 9 mtr. Wszędzie, gdzie okaże się możliwem, lampy należy zawieszać na metalowych rozetkach lub na konsolach, przymocowanych do słupów istniejących.

Typowy projekt słupa latarni, rozet, wysięgów, kinkietów i całego urządzenia musi być przedstawiony Magistratowi do zatwierdzenia. Koszt całkowitego urządzenia jednej lampy z odpowiednimi przewodami zasil-

jącami nie powinien, przekraczać 2.400 zł.

Lampy elektryczne mogą być użyte żarowe. t. zw. półwatówki, jednak uprawniony obowiązany jest w razie osiągnięcia w przyszłości udoskonaleń w dziedzinie lamp elektrycznych zamienić istniejące lampy po ich zużyciu na nowe, ulepszone i oszczędniejsze, o tejsze sile świetlnej.

Każda instalacja dzielnicowa musi być wykonana w przeciągu 18 miesięcy od dnia zawiadomienia uprawnionego o zatwierdzeniu projektu przez Magistrat, a przytem okres ten powinien zawierać dwa sezony budowlane. Projekt urządzenia i rozwieszenia lamp w każdej dzielnicy musi być przedstawiony do zatwierdzenia i uważa się za przyjęty, o ile w przeciągu 4-ch tygodni nie nastąpi ze strony Magistratu pisemny sprzeciw. Ilość godzin palenia się lamp ulicznego oświetlenia określona jest na każdy dzień w załączonej tabeli.

Magistratowi przysługuje jednak prawo wprowadzenia zmian w tej tabeli; o zmianach tych uprawniony musi być powiadomiony na 14 dni przed ich wprowadzeniem. O uruchomieniu nowozainstalowanych lamp zostaje Magistrat powiadomiony na 7 dni przedtem.

Każda latarnia uliczna i słup powinny posiadać numer porządkowy, lampa zaś określenie siły świetlnej i zużycia energii.

Prawo kontroli przysługuje Magistratowi w każdej chwili, a uprawniony obowiązany jest dostarczyć na żądanie posiadane środki techniczne.

Tytułem zapłaty za dostarczoną do ulicznego oświetlenia energję Zarząd Miasta będzie płacić uprawnionemu 1/2 taryfy, obowiązującej dla siły według § 62 uprawnienia rządowego za każdą kwg., dostarczoną dla ulicznego oświetlenia według wskazań liczników, ustawionych na stacji, lub też według obliczenia na podstawie ilości godzin palenia się i normalnego zużycia energii poszczególnych lamp.

Opłatę uskutecznią się zdołu w ratach kwartalnych.

Za konserwację, zamianę przepalonych lamp i obsługę uprawniony otrzymuje prawo zwiększenia taryfy od 1,25 do 0,625 grosza za światło i o 0,5 do 0,25 grosza za siłę. Wskazane najwyższe doliczenia do taryfy rozpoczynają się od roku otrzymania zlecenia Magistratu na urządzenie pierwszej serji i trwają do roku, następującego po zakończeniu urządzenia ostatniej serji. Następnie doliczenia zmniejszają się corocznie odwrotnie proporcjonalnie do zwiększenia się ilości ogólnej sprzedanych kwg., dopokąd nie osiągną wskazanego minimum.

Każda serja nowych lamp będzie urządzana tylko po tym roku bilansowym, w którym uprawniony osiągnie nie mniej od 6 proc. dywidendy.

W ostatnim roku trwania uprawnienia zapłata za energję dla oświetlenia ulic pozostaje w Kasie Miejskiej, jako zabezpieczenie oddania w należytem stanie całkowitej instalacji elektrycznej oświetlenia ulic.

W razie przedterminowego wykupu zakładu lub po expiracji terminu uprawnienia — urządzenie wszystkich lamp, służących do oświetlenia ulic, przechodzi bezpłatnie na rzecz miasta.

Niewykonywanie warunków niniejszego paragrafu powoduje konsekwencje § 19 uprawnienia rządowego.

§ 8. Kary za wadliwości w oświetleniu ulic miasta.

Jeżeli lampy uliczne nie będą się paliły w oznaczonych przez Magistrat godzinach, uprawniony podlegać będzie karze w wysokości podwójnej ceny zużywanego prądu do oświetlenia ulic za godzinę od każdej niepalącej się lampy, o ile w przeciągu 3-ch godzin po zawiadomieniu wadliwości nie będą usunięte. Przy dalszych nowych instalacjach oświetlenia ulicznego, warunki te otrzymują swoją moc dopiero po upływie 3-ch miesięcy od dnia uruchomienia danej instalacji.

Uprawniony jest odpowiedzialny tylko wtedy, jeżeli wymienione nieprawidłowości wywołane zostały z jego winy, lub jego funkcjonariuszy, nie zaś z winy osób trzecich lub z powodu strejku albo siły wyższej.

W razie dłuższej całkowitej przerwy w oświetleniu, spowodowanej przez uszkodzenie maszyn lub sieci kablewej, uprawniony obowiązany będzie w ciągu miesiąca zaprowadzić inne oświetlenie, uznane przez Magistrat za wystarczające do czasu naprawy maszyn.

Kary za niedokładności w oświetleniu miasta będą potrącane z należności, przypadających uprawnionemu za oświetlenie.

Wyżej wzmiankowane nieprawidłowości w utrzymaniu naprawy i konserwacji poszczególnych części elektrycznego oświetlenia i ulicznego, które pociągają za sobą nałożenie kary, powinny być stwierdzone przez organy Magistratu lub policji. O wszystkich takich stwierdzonych przez Magistrat lub policję nieprawidłowościach powinien Zarząd Miasta zawiać uprawnionemu.

§ 9. Kontrola techniczna.

W celu umożliwienia kontroli nad wykonywaniem przez uprawnionego warunków umowy, uprawniony obowiązany jest oddawać do dyspozycji osób lub Komisji, przez Magistrat wydelegowanych dla sprawdzenia i kontrolowania siły prądu, napięcia, oporu i siły świetlnej, swe laboratorium, zaopatrzone we wszelkie potrzebne aparaty.

Za dokonywanie kontroli uprawniony wypłaca organowi Nadzorcemu kwotę, odpowiadającą poborom jednego inspektora.

§ 10. Roboty uliczne w mieście.

Wszystkie roboty ziemne i brukarskie, niezbędne przy przekładaniu i przy eksploatacji podziemnej i nappowietrznej sieci, może wykonywać uprawniony pod warunkiem uzyskania uprzedniego zezwolenia ze strony Magistratu m. Łodzi, przyczem zobowiązany jest doprowadzić swo-

im kosztem uszkodzoną przestrzeń do pierwotnego stanu natychmiast po ukończeniu robót. O ile to nie nastąpi w ciągu tygodnia po ukończeniu robót, Magistrat doprowadza uszkodzoną przestrzeń ulicy lub placu do pierwotnego stanu na koszt uprawnionego; to samo prawo przysługuje również Magistratowi, o ile roboty te nie zostały wykonane w należyty sposób

§ 11. Fundusz odnowienia.

Dla wykonywania większych napraw oraz dla umożliwienia odnowień maszyn i aparatów elektrowni, w miarę ich stopniowego zużycia się i mniejszej zdolności utworzony będzie fundusz odnowienia przez coroczne wpłaty w wysokości do 2,5% od zysku brutto (wpływy brutto po potrąceniu wydatków eksploatacyjnych) do chwili osiągnięcia przez ten fundusz wysokości, równąjącej się 10% zainwestowanego w elektrowni kapitału.

Fundusz ten winien być każdorazowo, w miarę wydatkowania go na wyżej wymienione cele, dopełniany przez nowe wpłaty na zasadach, wyłuszczonych w części pierwszej niniejszego paragrafu.

Przy oddaniu przedsiębiorstwa miastu przy upływie nadanego uprawnienia, fundusz odnowienia w pełnym wskazanym wyżej wymiarze jako przywiązany do przedsiębiorstwa, winien być oddany miastu. W razie przedterminowego wykupu przedsiębiorstwa przez miasto, w posiadanie miasta przechodzą następujące części funduszu odnowienia:

po 20-letnim trwaniu umowy	— 25%
„ 25 „ „ „	— 40 „
„ 30 „ „ „	— 60 „
„ 35 „ „ „	— 80 „

Fundusz odnowienia może być użyty na cele renowacyjne. Dla opędzenia kosztów nowych urządzeń może być użyty jako czasowa pożyczka jedynie za zgodą Magistratu, która jednakże podlega zwrotowi po pewnym czasie.

Celem umożliwienia odnośnej dokładnej kontroli musi być prowadzo-

ny osobny rachunek funduszu odnowienia.

Fundusz odnowienia będzie zwiększany corocznie przez normalne wpłaty, stosownie do cz. 1-ej nin. paragrafu, a nadto przez kwoty, wpływające z ewentualnej sprzedaży starych materiałów i zużytych urządzeń, zaś obciążony każdorazowemi wydatkami na odnowienie. Nabycie nowych maszyn z funduszu odnowienia nie powiększy wartości przedsiębiorstwa, wobec czego zużyty na ten cel kapitał nie wpływa na powiększenie kapitału, włożonego w przedsiębiorstwo przez uprawnionego, a więc nie podlega amortyzacji i oprocentowaniu rzecz uprawnionego.

W razie nieporozumień decydować będzie Sąd Rozjemczy.

Do funduszu odnowienia nie dolicza się żadnych procentów.

§ 12. Podatki.

W stosunku do ciężarów i opłat patentowych, wszelkich podatków państwowych i miejskich uprawniony podlega wszystkim ustawom i przepisom, zarówno istniejącym, jak i tym, które w przyszłości w tym przedmiocie wydane będą.

Specjalne opodatkowanie przez miasto elektrowni, jako też i wytwarzanej przez nią energii nie może mieć miejsca, o ile inni wytwórcy i konsumenci energii elektrycznej w Łodzi nie będą w równej mierze obciążeni.

Podatek konsumcyjny oraz ewentualny podatek od energii elektrycznej nie obciążają uprawnionego, t. zn. że podatek ten doliczany będzie do taryf, pobieranych przez uprawnionego.

§ 18. Korzystanie z ulic i placów.

Uprawnionemu udziela się wyłączne prawo korzystania z miejskich ulic, placów i wogóle terytorjów, pozostających we wspólnem użytkowaniu mieszkańców m. Łodzi, w celu eksploatacji elektrycznych prądów wszelkiego rodzaju.

Uprawnienie nie obejmuje prądów słabych oraz napędu kolei elek-

trycznych w obrębie m. Łodzi, jak również przewodów tranzytowych w myśl § 8 Ustawy z dnia 21 marca 1922 r., t. j. nie związanych ze zbytem energii elektrycznej w obrębie miasta Łodzi.

§ 14. Ubezpieczenie od ognia.

Uprawniony obowiązany jest w ciągu całego trwania uprawnienia ubezpieczać od ognia wszystkie służące dla zaopatrywania miasta Łodzi w energję elektryczną nieruchomości i ruchomości pełnej wartości na własny rachunek na imię Magistratu.

Polisy ubezpieczeniowe powinny być przechowywane w Kasie Miejskiej.

W razie pożaru miasto otrzymuje wynagrodzenie ubezpieczeniowe i wypłaca je uprawnionemu w miarę odbudowy majątku, przez pożar zniszczonego, a m.: 1/3 przy rozpoczęciu robót, 1/3 przy doprowadzeniu ich do połowy i 1/3 zaraz po ukończeniu.

W razie, gdyby uprawniony nie ubezpieczył majątku w terminie 2-tygodniowym przed wygaśnięciem bieżącego ubezpieczenia, lub po wykończeniu ewentualnych dodatkowych urządzeń, lub też w razie, gdyby premji ubezpieczeniowej w terminie nie zapłacił, miasto ubezpiecza ten majątek na rachunek uprawnionego, który obowiązany będzie natychmiast pokryć wszelkie powstałe z tego tytułu dla miasta wydatki. Niezależnie od zwrotu kosztów uprawniony podlega karze do wysokości sumy, równającej się ważnej w danym czasie cenie 10.000 kilowatgodzin energii podług taryfy na światło.

Uprawniony obowiązany jest, o ile na to pozwolą warunki klimatyczne, rozpocząć i wykończyć budowę po pożarze w przeciągu dwóch okresów budowlanych,

§ 15. Sąd Rozjemczy.

Strony, zawierające umowę, obowiązują się wszelkie mogące powstać na tle niniejszej umowy nieporozumienia, o ile nie mogłoby dojść do

polubownego ich załatwienia, oddać na rozstrzygnięcie Sądowi Rozjemczemu, uznając już obecnie bez zastrzeżeń wyroki tego Sądu, jako dla nich prawnie obowiązujące i nie podlegające apelacji. W żadnym razie wyniki nieporozumienia nie mogą służyć za podstawę do przerwania działalności zakładu elektrycznego.

Sąd powyższy zostaje ukonstytuowany w ten sposób, że każda ze stron najpóźniej w terminie 20-dniowym po otrzymaniu wezwania strony przeciwnej wyznacza swego członka, ci dwaj członkowie zaś wybierają sami, również w terminie 20-dniowym po otrzymaniu zawiadomienia o ich wyborze, 3-go członka, jako superarbitra.

W razie niezgody co do wyboru superarbitra tenże zostaje mianowany przez Rektora Politechniki Warszawskiej.

§ 16. Rachunkowość.

Bilanse roczne, wszystkie księgi i rachunki, mające związki z eksploatacją, powinny być prowadzone i wystawiane w ustawowej walucie polskiej.

§ 17. Kasa Emerytalno-Pożyczkowa.

Z chwilą podpisania niniejszej umowy Spółka zobowiązuje się wprowadzić Kasę Emerytalno-Pożyczkową dla pracowników Elektrowni Łódzkiej, której szczegółowe przepisy opracuje Dyrekcja Elektrowni Łódzkiej wspólnie z przedstawicielami Elektrowni Łódzkiej na następujących warunkach:

a) fundusze Kasy Emerytalno-Pożyczkowej składać się będą z wkładów Spółki w wysokości 13% (trzy-nastu procent) w stosunku wypłacanych wszelkich pieniężnych poborów pracowników, z wyjątkiem wynagrodzenia za godziny nadetatowe, gratyfikacji, wysługi lat, dodatku na dzieci i komornego, oraz ze składek pracowników w wysokości 2% (dwa

procent) w stosunku do tychże samych poborów.

b) w razie przejścia przedsiębiorstwa na własność miasta wskutek wykupu lub expiracji umowy, miasto przejmuje dla dalszego prowadzenia Kasę Emerytalno-Pożyczkową, zarówno z wszelkimi wierzytelnościami, jako też z wszelkimi jej zobowiązaniami,

c) w razie zaprowadzenia Państwowego Ubezpieczenia Emerytalnego, Kasę Emerytalno-Pożyczkową likwiduje się, o ile świadczenia ubezpieczenia państwowego dla pracowników nie będą niższe, niż świadczenia Kasy Emerytalno-Pożyczkowej. Gdyby jednak ubezpieczenie państwowe było dla pracowników gorsze, aniżeli przewidziane w niniejszej umowie, Kasa Emerytalno-Pożyczkowa istnieje nadal i ma wyrównywać pracownikom różnicę między świadczeniami państwowej instytucji ubezpieczenia emerytalnego, a świadczeniami, któreby miały przypaść pracownikom z Kasy Emerytalno-Pożyczkowej na podstawie wkładów, unormowanych w niniejszym artykule. W żadnym jednak razie wkłady przedsiębiorstwa do Kasy Emerytalno-Pożyczkowej łącznie z wkładami do państwowej instytucji ubezpieczeniowej nie mogą przenosić 13% (trzy-nastu procent) wyżej rzezonych poborów; o ile zaś pracownicy mieliby wpłacać do państwowej instytucji ubezpieczeniowej 2% (dwa procent) lub więcej, wolni będą od opłacania wkładów do Kasy Emerytalno-Pożyczkowej. Postanowienia niniejszej umowy nie ograniczają obowiązku przedsiębiorstwa uiszczenia wyższych wkładów, niż tu przewidziane, gdyby taki obowiązek w ustawie Państwowej Kasy Emerytalnej na przedsiębiorstwo został nałożony. Z dniem wprowadzenia Kasy Emerytalno-Pożyczkowej likwiduje się istniejącą obecnie Kasę Przewodności Pracowników Elektrowni Łódzkiej. Zasady organizacji Kasy Emerytalno-Pożyczkowej mogą ulec zmianie na żądanie właściwych władz państwowych.

§ 18. Koszty umowy.

Koszty normalnej umowy, dotyczącej przedsiębiorstwa niniejszego, ponosi uprawniony.

Za przepisanie tytułu własności zakładu elektrycznego w Łodzi na rzecz Spółki Akcyjnej nie należą się miastu Łodzi żadne opłaty lub podatki.

B. Rada Miejska postanawia:

1. upoważnić Magistrat do zrzeczenia się starej umowy koncesyjnej, zawartej pomiędzy Magistratem m. Łodzi a firmą Siemens i Halske z dnia 20. 8. 1900 roku oraz dodatkowej umowy z Towarzystwem Oświetlenia Elektrycznego 1888 roku z dn. 19. 7. 1909 roku i zawarcia nowej wyżej omawianej umowy, o ile miarodajne czynniki orzekną, że pełnomocnictwa przedstawicieli Towarzystwa Oświetlenia Elektrycznego 1888 roku, ubiegających się o nową koncesję, są prawomocne i upoważniają ich do zawarcia nowej umowy;

2. do wyrażenia zgody na poczynienie w projekcie uprawnienia rządowego i umowy z miastem ewentualnych zmian, które następnie przedłożone zostaną Radzie Miejskiej do zatwierdzenia, o ile sprawa wymagałaby załatwienia w czasie feryj Rady Miejskiej, to w tym wypadku decyduje ostatecznie na prawach Rady Miejskiej Komisja do Spraw Ogólnych.

W sprawie powyższej złożyli oświadczenia:

r. Poznański w imieniu fr. „Bund“:

„Wychodząc z założenia, że instytucje użyteczności publicznej powinny być umiastowione, nie wchodząc w szczególności umowy miast ze spółką akcyjną „Łódzkiego Towarzystwa Elektrycznego“, — oświadczam, że głosować będę przeciwko projektowi Magistratu.

Proszę o wciągnięcie mego oświadczenia do protokołu.“

r. Kałużyński w imieniu frakcji P. P. S.

„Fracja P. P. S., stojąc zasadniczo na stanowisku umiastowienia instytucji użyteczności publicznej, mimo iż stoi w opozycji do obecne-

go Magistratu, lecz dążąc do elektryfikacji miasta i okręgu, — głosować będzie za umową.“

III. W sprawie odstąpienia bezpłatnie Zgromadzenia Księży Salezjanów w Łodzi pod rozbadawę Szkoły Rzemiosł oraz instytucji z nią związanych, części nieruchomości miejskiej, położonej między ul. Wodną i Wysoką:

Po zreferowaniu sprawy przez sprawozdawców ze strony większości i mniejszości Komisji do spraw ogólnych oraz wyczerpującej dyskusji.

1. uchylić zgłoszone w tej mierze wnioski rr. Pawlaka i Rapalskiego.

2. przegłosowanie wniosku Komisji ze względu na zauważony brak quorum kwalifikowanego odroczyć do następnego posiedzenia Rady.

IV. W sprawie umowy z Powiatowem Kołem Związku Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej w Łodzi na rozklejanie afiszów, reklam, plakatów, klepsydr i t. p.:

1. rozesłanie projektu umowy uznać za pierwsze czytanie.

2. Rada Miejska, w związku z wnioskiem Magistratu № 673 z dnia 6 czerwca 1924 roku, zatwierdza w 2-em i 3-em czytaniu następującą

U M O W Ę

pomiędzy Magistratem m. Łodzi a Powiatowem Kołem Łódzkiego Związku Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 1. Magistrat m. [Łodzi nadaje Powiatowemu Kołu Związku Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej w Łodzi na czas od pierwszego stycznia tysiąc dziewięćset dwudziestego czwartego roku do trzydziestego pierwszego grudnia tysiąc dziewięćset czterdziestego czwartego roku prawo rozklejania w m. Łodzi afiszów, reklam, plakatów, klepsydr i t. p. w specjalnie na ten cel urządzonych tablicach, umieszczonych na gmachach i parkanach, należących do gminy miejskiej Łódź,

oraz na słupach betonowych, wybudowanych na ulicach i placach miejskich przez koncesjonariusza.

Koncesjonariuszowi przysługuje również prawo umieszczania omawianych tablic na prywatnych domach i parkanach pod warunkiem wyjednanania jednak zgody właścicieli tych nieruchomości.

§ 2. Koncesjonariusz zobowiązuje się w ciągu 4-ech lat licząc od daty zawarcia niniejszej umowy, wybudować 50 słupów betonowych i urządzić 85 tablic drewnianych, wg. wzoru, zatwierdzonego przez Magistrat, i w miejscach wskazanych na planie m. Łodzi, załączonym do niniejszej koncesji. Każdy słup i tablica winny posiadać numer porządkowy.

§ 8. Z chwilą wybudowania omawianych słupów i urządzenia tablic i przyjęcia ich przez Magistrat nie wolno koncesjonariuszowi rozklejać na murach i parkanach w m. Łodzi jakichkolwiek ogłoszeń, reklam, afiszów i t. p.; wyjątek co do klepsydr stanowią kościoły i domy, z których odbywają się pogrzeby. O ile Magistrat uznałby, że ilość słupów i tablic jest niewystarczająca, koncesjonariusz obowiązany jest dobudować potrzebną ilość.

§ 4. Wybudowane słupy i tablice po wygaśnięciu niniejszej umowy przechodzą bezpłatnie na własność miasta. Po wygaśnięciu niniejszej umowy koncesyjnej Powiatowe Koło Łódzkiego Związku Inwalidów Wojennych ma pierwszeństwo do zawarcia nowej umowy z miastem na rozklejanie afiszów, reklam i t. p. obwieszczeń.

§ 5. Słupy i tablice winny być utrzymywane przez koncesjonariusza w należyтым stanie; naprawa i odświeżanie tych urządzeń powinno być skutecznie w miarę potrzeby tak, ażeby przy przejęciu przez miasto urzędzenia te znajdowały się w stanie dobrym i zdatnym do dalszego użytku.

Koncesjonariusz ponosi również kosztą uporządkowania chodników i murów, uszkodzonych lub zanieczysz-

czonych podczas ustawiania słupów lub umieszczania tablic, oraz utrzymywania tychże chodników i murów w należyтым stanie w promieniu 1 metra od cokołu słupa i pół metra od ścian na których przymocowane są omawiane tablice.

§ 6. W razie gdyby koncesjonariusz nie wykonał żądanych przez Magistrat napraw słupów lub tablic, jak również budynków i parkanów, uszkodzonych przy przymocowywaniu lub odejmowaniu tablic, Magistratowi przysługuje prawo wykonać te naprawy na rachunek koncesjonariusza z prawem natychmiastowego potrącenia z kaucji powstałych z tego powodu wydatków dla miasta.

§ 7. Tytułem opłaty koncesyjnej koncesjonariusz obowiązany jest wpłacać na rzecz Kasy Miejskiej m. Łodzi rocznie 0,5% od wpływów brutto, otrzymywanych za rozklejanie afiszów, reklam i t. p.

Obrachunek następuje 1 lipca i 31 grudnia każdego roku; należna kwota winna być wpłacana do Kasy Miejskiej najpóźniej po upływie 15-tu dni od wskazanych terminów, po tym terminie będą liczone na rzecz Magistratu odsetki po 1% w stosunku miesięcznym.

W razie zwłoki Magistratowi przysługuje prawo potrącenia należnej kwoty z kaucji.

§ 8. Koncesjonariusz obowiązany jest przyjmować ogłoszenia i wszelkie inne obwieszczenia, odpowiadające istniejącym przepisom, i rozkleić najpóźniej w przeciągu 5-ciu godzin od chwili otrzymania ich z drukarni lub od klienta.

Ogłoszenia, afisze, klepsydry i inne obwieszczenia koncesjonariusz winien przyjmować z każdej drukarni po cenach, oznaczonych w art. 10.

Dla kontroli koncesjonariusz wydaje drukarni lub klientowi kwit z książki sznurowanej, na którym winna być ściśle oznaczona godzina przyjęcia ogłoszenia i pobrana opłata; na talonie, pozostającym w grzbiecie kwitarjusza klient powinien

stwierdzić własnoręcznym podpisem wysokość pobranej od niego opłaty.

§ 9. Plakaty i ogłoszenia podzielone są, zależnie od formy i wielkości arkuszy na 5 klas, a mianowicie:

I klasa — podw. arkusz wielkości do 500 kw. cm.

II klasa — podw. arkusz wielkości od 500 do 1000 kw. cm.

III klasa — podw. arkusz wielk. od 1000 do 2000 kw. cm.

IV klasa — podw. arkusz wielk. od 2000 do 4000 kw. cm.

V klasa — podw. arkusz wielk. od 4000 do 8000 kw. cm.

§ 10. Przy pobieraniu opłaty za rozklejanie afiszów, plakatów i obwieszczeń koncesjonariusz nie ma prawa przekraczać następującej taryfy maksymalnej:

I klasa — za pierwszy dzień — zł. 0,70 — za każdy następny zł. 0,35,

II klasa — za pierwszy dzień zł. 1,05 — za każdy następny zł. 0,55,

III klasa — za pierwszy dzień zł. 1,40 — za każdy następny zł. 0,70,

IV klasa — za pierwszy dzień zł. 1,75 — za każdy następny zł. 0,85

V klasa — za pierwszy dzień zł. 2,10 — za każdy następny zł. 1,05.

Za rozklejanie plakatów i ogłoszeń w rozmiarach ponad 8000 kw. cm. koncesjonariusz ma prawo pobierać opłatę podług dobrowolnej umowy z zainteresowaną osobą.

Koncesjonariusz obowiązuje się za otrzymaną zapłatę, według wyżej wymienionej taryfy, rozklejać równomiernie we wszystkich częściach miasta co najmniej 50 egzemplarzy odnośnego plakatu lub ogłoszenia. Za rozklejanie 25 sztuk ogłoszeń opłata wynosi $\frac{2}{3}$ oznaczonych wyżej stawek; za rozklejanie 100 sztuk koncesjonariuszowi przysługuje prawo doliczania 65% i za 150 sztuk — 100% taryfy maksymalnej. Klepsydry, bez względu na wymiary, zaliczają się do klasy IV i winny być rozklejane bez żadnej dodatkowej dopłaty na murze domu, w którym zmarły mieszkał, i świątyni, z której ma wyruszyć kondukt pogrzebowy.

Za rozklejanie ogłoszeń i t. p. obwieszczeń w ilościach mniejszych, niż 25 sztuk, które mają być rozklejane w ściśle oznaczonych częściach miasta, koncesjonariusz ma prawo pobierać opłatę podług dobrowolnej umowy z zainteresowaną osobą.

Doba liczy się od godziny 12-ej w nocy.

§ 11. Oprócz tego koncesjonariusz obowiązany jest rozklejać bezpłatnie wszystkie obwieszczenia Magistratu, Policji i Urzędów Państwowych w ilości 50 egzemplarzy; o ile ilość egzemplarzy przekraczałaby liczbę 50, urzędy dopłacają za przeważającą ilość w stosunku $\frac{1}{4}$ cen maksymalnych, oznaczonych w § 10, przy czem nie może być liczone więcej, jak za 3 dni, bez względu na to, jak długo wszelkiego rodzaju obwieszczenia mają pozostać,

Urzędy państwowe i komunalne mają prawo do rozklejania obwieszczeń przy pomocy własnego personelu, mogą naturalnie, ogłoszenia nalepiać także na własnych tablicach i wogóle wszędzie, gdzie uznają to za stosowne, bez żadnej opłaty na rzecz Związku.

§ 12. Koncesjonariuszowi przysługuje prawo rozsyłać plakaty, ogłoszenia i t. p. do mieszkań prywatnych, cukierni, hotelów, zakładów fryzjerskich, restauracyj i innych publicznych lokali za opłatą podług umowy.

§ 13. Koncesjonariusz obowiązany jest utrzymywać w śródmieściu biuro, w którym na widocznym miejscu powinny być umieszczone wzory formatów i ogłoszeń, a także wyraźny cennik większego formatu, zatwierdzony przez Wydział Przedsiębiorstw Miejskich. Koncesjonariusz obowiązany jest dla Kontroli prowadzić specjalną sznurowaną i ostemplowaną przez Magistrat księgę ogłoszeń podług wzoru, zatwierdzonego przez Magistrat, do której powinny być zapisywane wszelkie zamówienia w porządku chronologicznym. Książkę tę, jak również grzbiety kwitarju-

szy, koncesjonariusz obowiązuje się przedstawiać Magistratowi (conajmniej raz na miesiąc).

§ 14. Koncesjonariusz obowiązuje się prowadzić specjalną ksiązkę pokwitowań, w które rozlepiac winien poświadczyć datę i godzinę wydania mu polecenia rozlepienia afiszów; po wykonaniu polecenia należy o tem uczynić odnośną adnotację. Książka ta winna zawierać rubrykę dla wpisywania numerów słupów i tablic, na których miały być rozlepione ogłoszenia.

§ 15. Koncesjonariusz obowiązany jest dostarczać Oddz. Podatkowemu i Wydz. Statystycznemu Magistratu m. Łodzi po jednym egzemplarzu wszystkich dawanych do rozklejania ogłoszeń z wyjątkiem nekrologów, przyczem za niedostarczenie ogłoszenia w terminie, oznaczonym przez Wydz. Przedsiębiorstw Miejskich, Magistrat ma prawo nakładać na koncesjonariusza kary w wysokości pobieranej opłaty za rozklejanie afiszów I kategorii.

§ 16. W razie nieprzystąpienia do budowy omawianych słupów i tablic w przeciągu roku od daty zatwierdzenia umowy, koncesja może być przekazana innej osobie.

§ 17. O ile koncesjonariusz po 3-ch w odstępach tygodniowych pisemnych zawiadaniach ze strony Magistratu z własnej winy nie wypełni warunków, przewidzianych niniejszą umową, miasto ma prawo umowę rozwiązać, przyczem wypłaci Związkowi Inwalidów niezamortyzowaną wartość wybudowanych słupów i tablic.

Amortyzacja tych urządzeń obliczać się będzie po 5% rocznie do końca uprawnienia.

§ 18. Na zabezpieczenie wykonania niniejszej umowy koncesjonariusz złoży w Głównej Kasie Miejskiej kaucję pieniężną w wysokości 1000 złotych w gotówce lub papierach publicznych, posiadających pupilarne zabezpieczenie.

Kaucja pozostaje w rozporządzeniu miasta do chwili wygaśnięcia ni-

niejszej umowy, lub do chwili przedterminowego rozwiązania umowy.

Koncesjonariusz jest obowiązany po każdym potrąceniu z kaucji uzupełnić ją w terminie 15-dniowym.

§ 19. Koncesjonariusz nie może bez zezwolenia Magistratu ustępować trzecim osobom praw, wynikających z niniejszej umowy.

§ 20. Koncesjonariusz obowiązany jest zaopatrzyć zatrudnionych pracowników, wysyłanych dla wykonywania robót, w odznaki zewnętrzne i w legitymacje z fotografjami.

§ 21. Pracownikami przedsiębiorstwa rozklejania afiszów mogą być tylko inwalidzi wojenni, obywatele Państwa Polskiego.

§ 22. Dochody, otrzymywane z przedsiębiorstwa rozklejania afiszów mogą być zużyte tylko na pomoc dla inwalidów wojennych, zamieszkałych w Powiecie Łódzkim.

Magistratowi przysługuje prawo kontroli w każdej chwili.

§ 23. Koszty opłaty stemplowej od niniejszego kontraktu ponosi koncesjonariusz.

8. Rada Miejska wzywa Magistrat, aby pozostałe 15 słupów i 10 tablic, niewskazanych jeszcze na planie, wybudować i urządzić w więcej zaludnionych dzielnicach na krańcach miasta.

V. W sprawie powiększenia wpływów w dz. VII — Gospodarczym — budżeta Zarządu Miejskiego na r/adm. 1924.

1. wnieść do budżetu dz. VII — Gospodarczego — we wpływach dodatkowo:

w tytule II — do poz. 1

za wydzierżawienie 10 kiosków w park. z. 3.000.—

za wydzierżawienie placów na zabawy ludowe „ 1.000.—

za wydzierżawienie cukier-

ni w parku

Sienkiewicza . . . 40.000.—

z. 44.000.—

do poz. 5

tytułem pobieranych 5%, brutto dochodu z zabaw w parkach i teatru letniego w parku Staszycy z. 8.500.—
ze sprzedaży ciętych kwiatów w parkach miejsk. . . 8.000.—
za suszki leśne . . . 2.000.— z. 16.500.—

poz. 6 (nowa)

za 100 mtr. kamienia poln. z. 8.200.—
w tyt. XI poz. 2 (nowa)
za sprzedane ryby . . . z. 2.000.—

2. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

VI. W sprawie statutu o podatku na rzecz Kasy m. Łodzi od oświetlenia gazowego i elektrycznego w lokalach z wyszynkiem alkohola i w lokalach publicznych, widowisk, koncertów, zabaw i rozrywek.

1. rozesłanie projektu statutu ucznia za pierwsze czytanie,

2. Rada Miejska, w związku z wnioskiem Magistratu № 567 z dnia 6 maja 1924 r. zatwierdza w 2-iem i 8-iem czytaniu

S T A T U T

o podatku na rzecz Kasy m. Łodzi od oświetlenia gazowego i elektrycznego w lokalach z wyszynkiem alkoholu i w lokalach publicznych widowisk, koncertów, zabaw i rozrywek.

§ 1. Na zasadzie p. 8 art. 12 Ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymcz. uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. 94/23 r., poz. 747) pobiera się na rzecz Kasy m. Łodzi podatek od oświetlenia gazowego i elektrycznego w lokalach z wyszynkiem alkoholu i w lokalach publicznych widowisk, koncertów, zabaw i rozrywek, których wykaz sporządza Magistrat.

§ 2. Podatkowi na rzecz Kasy m. Łodzi polegają konsumenci wzgl. właściciele lokali, używający gaz lub elektryczność do oświetlenia wymienionych w § 1 lokali.

§ 3. Podatek wynosi 25% ceny gazu lub elektryczności i jest doliczany do rachunków, wystawianych konsumentom wzgl. właścicielom wymienionych w § 1 lokali przez zakłady, produkujące gaz lub elektryczność.

§ 4. Podatek wymierzają i ściągają zakłady, produkujące gaz lub elektryczność, przy wystawianiu wzgl. pobieraniu należności za oświetlenie gazowe lub elektryczne.

Za czynności przy wymiarze i porborze podatku na rzecz Kasy m. Łodzi wspomniane zakłady uprawnione są w myśl art. 48 p. 8 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 roku pobierać odszkodowania w wysokości 8% sum, wypłaconych Kasie Miejskiej z tytułu pobranego podatku.

§ 5. Wymienione w § 4 zakłady obowiązane są zainkasowane sumy podatku wnosić do Kasy Miejskiej raz w tygodniu, zaś do dn. 15 każdego miesiąca złożyć Wydz. Podatkowemu Magistratu szczegółowy wykaz zainkasowanych w ubiegłym miesiącu kwot.

§ 6. W razie odmowy zapłaty podatku przez konsumenta wzgl. właściciela lokalu, zakłady, wymienione w § 4, obowiązane są zawiadomić o tem Magistrat w ciągu dni 14-tu, który mocen jest wyegzekwować przypadającą Kasie Miejskiej należność trybem administracyjnym, zg. z art. 55 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r., z doliczeniem odsetek za zwłokę i kar oraz kosztów egzekucyjnych w myśl art. 10 ustawy z dn. 6 grudnia 1923 roku.

§ 7. Celem sprawdzenia prawidłowego wymiaru, poboru i uiszczenia podatku przysługuje Magistratowi prawo wglądania w każdym czasie do ksiąg rachunkowych i innych dowodów, prowadzonych przez przedsiębiorstwa, produkujące gaz lub elektryczność, jak również delegowa-

nia urzędników do lokali z oświetleniem gazowym lub elektrycznym dla zebrania na miejscu ścisłych danych.

§ 8. Odwołania w sprawie wymiaru podatku wnosić należy w terminie 14-dniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu rachunku, — do Województwa Łódzkiego za pośrednictwem Magistratu.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia należności podatkowej we właściwym terminie.

§ 9. Wykroczenia przeciwko niniejszemu statutowi podlegają karze z mocy art. 62, 63, 65 i 66 ustawy o tymcz. uregul. fin. kom.

§ 10. Statut niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, po zatwierdzeniu go przez władze nadzorcze, z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1924 r., a jednocześnie traci moc obowiązującą dotychczasowe przepisy podatkowe o poborze dodatku do cen za gaz i elektryczność na rzecz Kasy Miejskiej w Łodzi.

VII. W sprawie przejścia od Łódzkiego Chrześcijańskiego Towarzystwa Dobroczynności prowadzenia Domu starców i kalek przy ul. Prez. Narutowicza 60.

Rada Miejska, w związku z wnioskiem Magistratu № 632 z dn. 27 maja 1924 r., postanawia

1. przejąć z dn. 1 lipca 1924 r. od Łódzkiego Chrześc. Tow. Dobr. prowadzenie Domu starców i kalek przy ul. prez. Narutowicza 60 na następujących warunkach:

WARUNKI,

na jakich Magistrat m. Łodzi przejmuje prowadzenie Domu starców i kalek Łódzkiego Chrześcijańskiego Towarzystwa Dobroczynności.

1. Magistrat m. Łodzi przejmuje od Łódzkiego Chrześcijańskiego Towarzystwa Dobroczynności prowadzenie Domu starców i kalek w lokalu, dotychczas przez tę instytucję zajmowanym przy ul. prez. Narutowicza 60, na czas nieokreślony, z prawem obustronnego rocznego wy-

powiedzenia. W lokalu tym pomieszczeni będą wyłącznie starcy i kaleki chrześcijanie. Zarazem Magistrat m. Łodzi ma prawo używalności wyłącznie dla pensjonarzy Domu starców, ogrodu i przyległej ziemi, znajdujących się na posesji № 60, przy ul. prez. Narutowicza, oraz części budynków gospodarczych, mianowicie, które obecnie znajdują się w użytkowaniu Domu starców.

2. Magistrat m. Łodzi zobowiązuje się utrzymywać Dom starców i kalek, pokrywając wszelkie wydatki, połączone z jego prowadzeniem. Wszelkie zobowiązania Domu starców i kalek, do chwili objęcia go przez Magistrat pokrywane są przez Łódzkie Chrześcijańskie Tow. Dobroczynności. Remonty budynków, wewnętrzny i zewnętrzny, jak również konserwacja parkanów i chodników w czasie trwania umowy, należą do Magistratu m. Łodzi. Magistrat m. Łodzi obowiązany jest również opalać i oświetlać cały gmach, zajęty przez Dom starców i kalek. Przebudowa budynków, istniejących obecnie na nieruchomości № 60 przy ul. prez. Narutowicza, i wznoszenie nowych budynków na tejże nieruchomości mogą być dokonywane tylko za uprzednią zgodą Zarządu Łódz. Chrześc. Tow. Dobr.

3. Magistrat m. Łodzi obowiązuje się pozostawić kaplice: katolicką i ewangelicką w dotychczas zajmowanych ubikacjach. Z lokalu, zajmowanego przez Magistrat, Zarząd Towarzystwa zatrzymuje sobie dwa pokoje, kancelarię i salę posiedzeń; z sali posiedzeń Komitet Domu starców i kalek ma prawo korzystać za zgodą i każdorazowym porozumieniem się z Zarządem Łódz. Chrześcijańskiego Tow. Dobr.

4. Łódzkie Chrześc. Tow. Dobr. ma prawo umieszczenia w Domu starców i kalek na rachunek Magistratu 25 osób, które przyjęte zostaną bez kontroli ich stanu materialnego. W razie życzenia Towarzystwa umieszczenia większej ilości osób, Towarzystwo obowiązane będzie po-

krywać za te osoby wszelkie koszty, ustalone przez Magistrat. Pensjonarze Łódzk. Chrześc. Tow. Dobr. korzystają z tych samych praw, co i pozostali.

5. Do Komitetu Domu starców i kalek, złożonego z 12 przedstawicieli Łódzk. Chrześc. Tow. Dobr. wejdzie 12 przedstawicieli Rady Miejskiej — chrześcijan, łącznie z ławnikiem Magistratu m. Łodzi, jako przewodniczącym. Komitet ten zarządzać będzie Domem starców i kalek za pośrednictwem Komitetu Wykonawczego, wybranego z pośród siebie w składzie: 8 przedstawicieli Łódzk. Chrześc. Tow. Dobr. i 8 przedstawicieli miasta, w tem ławnik Magistratu jako przewodniczący.

6. Wszelkie zasadnicze postanowienia Komitetu Domu starców i kalek muszą być zatwierdzone przez Magistrat. Również przez Magistrat zatwierdzony zostanie regulamin Domu starców i kalek.

7. Przy przejęciu Domu starców i kalek winien być dokonany, w obecności przedstawicieli Łódzkiego Chrześc. Tow. Dobr. i Magistratu m. Łodzi, spis inwentarza żywego i martwego, z dokładnem określeniem procentowego stanu używalności inwentarza martwego. Po rozwiązaniu zaś umowy Magistrat obowiązany będzie zwrócić Łódz. Chrześc. Tow. Dobr. inwentarz w takim samym stanie.

8. Materiały i t. p. rzeczy ruchome, dostarczone do Domu starców i kalek przez Magistrat m. Łodzi, oprócz tych, które się stały nieruchomością z przeznaczenia, stanowią własność Magistrat.

9. Personel Domu starców i kalek zaangażowany będzie i zwalniany przez Komitet Wykonawczy Domu starców, przyczem Łódzk. Chrześc. Tow. Dobr. wyraża życzenie, by Dom starców i kalek obsługiwany był przez siostry zakonne katolickie, z tem zastrzeżeniem, że pensjonarze-ewangelicy będą obsługiwani również przez ewangelików.

10. Dom starców i kalek po przejęciu go przez Magistrat m. Łodzi nosić będzie nadal nazwę: „Dom Starców i Kalek Chrześcijan”.

2. zatwierdzić budżet Domu Starców i Kalek Chrześcijan na czas od dn. 1 lipca do dnia 31 grudnia 1924 r. włącznie

we wpływach zł. 4.140.—
 „ wydatkach „ 73.624.—

3. wnieść w związku z tem do budżetu Zarządu m. Łodzi na r/adm. 1924 w dz. IV Opleki Społecznej tyt. XIX (nowy) w brzmieniu następującem:

Tytuł XIX.

Dom Starców i Kalek Chrześcijan

W p ł y w y.

Tyt. XIX. Poz. 1. Za utrzymanie starców i kalek
 18 os. po z. 1,25 dziennie
 184 dni zł. 4.140.—
 razem zł. 4.140.—

W y d a t k i.

1. Pensje pracowników z.11.190.—
 mies.
 Intendent VIII kat. 200.— z.
 Sekretarz XI „ 150.— „
 Gospodyni II k. of. 450.— „
 Pom. gosp. I „ „ 135.— „
 Kucharka I „ „ 135.— „
 3 pielęgniarki II k.
 of. po 150.— zł.
 miesięcznie . 450.— „
 2 posługaczki I k.
 of. po 135.— m. 270.— „
 1 posług. I k. of. 135.— „
 woźnica I „ „ 135.— „
 lekarz-25 godz. m. 105.— „
 1.865.— x 6

2. żywność dla pensjonarzy 350 osób
 po 0,75 zł. dziennie
 184 dni . . . „ 48.300.—
 3 opał i światło . . . „ 1.524.—

opał

50 ctn. węgla mies.
 po 3,6 zł. ctn. . 180.—
 3 ctn. drzewa mies.
 po 3,85 zł. ctn. . 10.—

światło

20 kwg. mies. po
0,82 zł. za godz. . 64.—

254.— x 6

4 bielizna odzież i obuwie „ 10.150.—

bielizna

2100 mtr. x 2 zł. 4.200.—

odzież

350 ubrań po 8
mtr. 5 zł. mtr. 5.250.—

obuwie

850 par pantofli
x 2 złotych . . . 700.—

5 słoma do sienników 100
ctn. po 6,7 zł. za ctn. . „ 670.—

6. środki lecznicze . . . „ 150.—

7. materiały piśmienne . zł. 20.—

8. remont . . . „ 500.—

9. różne . . . „ 200.—

10. utrzymanie konia 5 zł.

dzień x 184 dni . . . „ 920.—

ogółem zł. 78.624.—

wydatki zł. 78.624.—

wpływy zł. 4.140.—

przewyżka wydatk. zł. 69.484.—

W sprawie powyższej r. Schweig zgłasza oświadczenie treści następującej:

„Oświadczam, że nie mogę uznać prawomocności warunków przejęcia Chrześ. Domu starców i kalek, gdyż przewiduje niedopuszczalne wykluczenie wybieralności radnych z powodu ich przynależności wyznaniowej.

Proszę o wniesienie do protokołu pow. oświadczenia“.

VIII. W sprawie zmiany stawek za prawo jazdy po mieście —

Rada Miejska, przychylając się do wniosku Magistratu № 698 z dn. 10. czerwca 1924 r., postanawia:

1. nadać art. 8 uchwalonego przez Radę Miejską z dn. 14. lutego 1924 r. statutu o poborze na rzecz miasta Łodzi opłat za prawo jazdy po mieście następujące brzmienie:

„Opłata za prawo jazdy po mieście wynosi:

a) od dorożki jednokonnej	zł.	50.—
„ „ parokonnej	„	75.—
b) od wozu ciężarowego, platformy, resorówki lub beczki asenizacyjnej:		
o zaprzęgu jednokonnym	„	75.—
„ parokonnym	„	100.—
c) od wozu meblowego (zamkniętego)	„	150.—
d) od wozu kotłowego	„	200.—
e) od wózka ręcznego	„	10.—
od przedsiębiorcy, posiadającego więcej wózków, od każdego wózka	„	15.—
f) od karety lub landa, powozu, wolantu	„	75.—
od karety parokonnej	„	50.—
g) od bryczki dwukonnej	„	75.—
„ jednokonnej	„	50.—
h) od karawanu I klasy	„	40.—
„ II	„	80.—
„ III	„	15.—
i) od samochodu osobow.:		
1. o sile 10 koni	„	30.—
2. „ pow. 10 do 15	„	40.—
3. „ „ 15 20	„	60.—
4. „ „ 20 80	„	80.—
5. „ „ 80 koni	„	100.—
j) od samochodu ciężarowego z kołami gumowemi:		
1. o pojemn. do 1,5 tonny	„	150.—
2. „ „ pow. 1,5 do 3 ton	„	250.—
3. „ „ „ 3 tonn	„	850.—
k) samochody ciężarowe z kołami bez gum dopłacają do powyższych stawek 100% opłaty,		
l) wozy doczeplone do samochodów, płacą 50% stawki, przewidzianej dla wozu motorowego		
m) od motocyklu	„	10.—
n) „ roweru	„	5.—
przyczem robotnicy i młodzież szkolna płacą od roweru	„	2.—

Każdy właściciel samochodu obowiązany jest przy rejestracji samochodów okazać legitymację samochodu.

O ile pojazdy, wymienione w p. f. i g., oraz samochody należą do przedsiębiorstw wynajmu tych środ-

ków przewozowych opłata od nich wynosi 50% odnośnych stawek."

B. Rada Miejska postanawia:

1. od środków przewozowych, które stanowią przedmiot zbytku uchwalić stawki z tem zastrzeżeniem, że właściciele tychże będą opodatkowani podatkiem od zbytku majątkowego,

2. zwolnić od opłat za prawo jazdy po mieście te osoby, które żyją z pracy najemnej.

3. wezwać Magistrat, by porozumiał się z Komisarzem Rządu w sprawie wydania polecenia organom Policji Państwowej w kierunku przestrzegania przez dorożkarzy w Łodzi pobierania należności za przejazdy zgodnie z obowiązującą taksą. Przekraczający taksę winni być pociągnięci do odpowiedzialności.

IX. W sprawie Miejskiej Galerji Sztuki w Łodzi — (wn. Mag. № 606 z dn. 20 maja 1924 r.) —

1. nie wchodząc w szczegóły projektu umowy, uchwalonego przez Magistrat, Rada Miejska, uznając za pożądane utworzenie stałej Wystawy Sztuki, aż do czasu wybudowania odpowiedniego gmachu, przychyliła się do oddania na ten cel pawilonu w parku Sienkiewicza, doprowadzając otwartą halę do stanu używalności przez dokonanie odpowiednich przeróbek budowlanych w granicach kredytów, przewidzianych na ten cel w budżecie Wydz. Budownictwa.

Przerobiony w ten sposób budynek niekoniecznie powinien być uważany, jako zaczątek przyszłego gmachu Sztuki.

Rada Miejska upoważnia Magistrat do zawarcia umowy z osobą trzecią co do zorganizowania i prowadzenia galerji sztuki, przyczem jako subsydjum Magistrat wyznacza kwartalnie zł. 500.— od dn. 1 lipca 1924 r.

Magistrat zagwarantuje sobie wpływ na kształtowanie się cen biletów wejścia, nie przyjmując z tego powodu żadnych dalszych zobowiązań natury finansowej.

2. wnieść w związku z powyższem do budżetu Zarządu m. Łodzi na r/adm, 1924 w wydatkach dz. III, tyt. XXXV, poz. 11 (nowa) — „Subsydjum dla Miejskiej Galerji Sztuki — zł. 1.000.—”.

3. wezwać Magistrat do wykonania tej uchwały.

Z powodu braku quorum przewodniczący o godz. 12 min. 50 w nocy zamyka posiedzenie.

Przewodniczący:

(—) dr. B. Fichna

(—) J. Wolczyński

Prowadzący protokół (—) P. Rundo

Radni-sekretarze:

(—) A. Cyrański.

(—) R. Wojakowski.

Sprawozdanie z działalności Wydziału Opieki Społecznej za I kwartał 1924 roku.

Dzień 21 marca 1924 r. został momentem epokowym dla rozwoju opieki społecznej w Polsce. W dniu tym weszła w życie nowa Ustawa o opiece społecznej, uchwalona przez Sejm Ustawodawczy w dniu 16 sierpnia 1923 roku. Ustawa ta uregulowała ostatecznie prawa ludności do opieki społecznej ze strony Państwa i organów samorządowych oraz ustaliła ramy działalności Wydziału Opieki Społecznej. W związku z tem działalność Wydziału w kwartale pierwszym polegała głównie na dostosowaniu się w miarę możliwości finansowej miasta do obowiązków, jakie na samorząd m. Łodzi nałożyła nowa Ustawa. Trudności finansowe samorządu m. Łodzi, w związku ze stabilizacją waluty, uniemożliwiają narazie całkowitą realizację Ustawy. — Mamy jednak nadzieję, że poczynania Magistrata, zmierzające do uzyskania niezbędnych na opiekę społeczną funduszy, czy to od Państwa, czy też za pomocą wprowadzenia specjalnego podatka inwestycyjnego na opiekę społeczną, dadzą dodatnie wyniki, i że w niedalekiej przyszłości będzie można objąć wszystkie dziedziny opieki, przewidziane Ustawą.

Rozpatrując działalność Wydziału w kwartale pierwszym w ramach nowej Ustawy o opiece społecznej, widzimy, że samorząd m. Łodzi już obejmuje następujące działy opieki;

- 1) opiekę nad niemowlętami, dziećmi i młodzieżą, zwłaszcza sierotami, dziećmi zaniedbanymi, opuszczonymi, przestępcami oraz zagrożonymi przez wpływy złego otoczenia;
- 2) opiekę nad starcami, inwalidami, kalekami, nieuleczalnie chorymi, upośledzonymi umysłowo, i wogóle niezdolnymi do pracy;
- 3) prowadzi w szczyplym zakresie walkę z żebractwem i nierządem;
- 4) udziela pomocy instytucjom opiekańczym prywatnym i w miarę możności i zgody tychże współdziała z nimi.

Dotychczas nie wprowadzono w życie z braku odpowiednich urządzeń wzgl. z powodu niewydania przepisów wykonawczych do Ustawy, następujących działów opieki:

- 1) ochrony macierzyństwa,
- 2) opieki nad bezdomnymi ofiarami wojny i szczególnie ciężko poszkodowanymi,
- 3) opieki nad więźniami po odbyciu kary,
- 4) walki z alkoholizmem.

W okresie od 1 stycznia do dnia 31 marca r. b. Wydział Opieki Społecznej dokonał następujących świadczeń:

1. Opieka otwarta nad dziećmi.

Opieka Otwarta nad dziećmi polegała na udzielaniu pomocy lekarskiej i wydawaniu obiadów.

Z pomocy lekarskiej korzystało w kwartale pierwszym 25 dzieci.

Obiadów dla dzieci wydano 308200, z czego około 70% bezpłatnie, pozostałe — za minimalną opłatą, wynoszącą 30.000 mk. za obiad. W porównaniu z kwartałem IV roku ubiegłego, ilość obiadów dla dzieci wzrosła o 115022. Jedną z przyczyn wzrostu było bezrobocie w przemyśle łódzkim.

2. Opieka zamknięta nad dziećmi.

Opieka zamknięta nad dziećmi polegała na umieszczeniu w miejskich zakładach wychowawczych i na wysyłaniu do azdrowisk.

W okresie sprawozdawczym umieszczono w miejskich zakładach 68 dzieci, z czego 15 sierot, 43 półsierot, 10 posiadających rodziców, lecz niemogących dać dzieciom koniecznych warunków utrzymania.

W okresie tym Wydział prowadził następujące Domy Wychowawcze:

1. Miejski Dom Wychowawczy dla niemowląt „Żłobek” — Tramwajowa 13;

2. Miejski Dom Wychowawczy dla dzieci w wieku przedszkolnym — Karolewska 51;

3. Miejski Dom Wychowawczy dla dzieci w wieku szkolnym — Kopernika 51;

4. Miejski Dom Wychowawczy dla Młodzieży-chłopców — Cmentarna 10-a;

5. Miejski Dom Wychowawczy dla Młodzieży-dziewcząt — Piotrkowska 92.

6. Miejskie Pogotowie Opiekańcze dla Dzieci — Kopernika 51;

7. Miejski Dom Wychowawczy dla dzieci chorych na jaglicę — Włznera 25/27.

8. Miejski Dom Wychowawczy dla moralnie zaniedbanych dzieci — Nawrot 93.

Przeciętnie przebywało w Miejskich Domach Wychowawczych 576 dzieci dziennie.

Przy Domu Wychowawczym dla Młodzieży, Cmentarna 10-a, Wydział prowadził dwa warsztaty: szewski i rymarski, w których wychowawcy pobierają nauki szewstwa i rymarstwa. — Wychowawcy, którzy obrali sobie inne zawody, praktykowali w warsztatach Wydziału Badownictwa i Zdrowotności oraz u prywatnych majstrów.

Wychowawcy Doma Wychowawczego dla dziewcząt uczyły się krajeznictwa i innych robót w zakresie gospodarstwa domowego. —

Warsztat szewski wykonał 114 par nowego obawia, przyczem koszt wykonania jednej pary wynosił w styczniu i latym 20.243.000 mk. w marcu 19.610.000 mk. oraz wyreperował 207 par — koszt reparacji jednej pary wynosił w styczniu 6.806.000 mk., w latym i marcu — 4.900.000 mk.—

Warsztat rymarski wykonywał rozmaite naprawy dla Wydziału Gospodarczego. Ogólny koszt robocizny wynosił około pół miljarda marek.

Koszt utrzymania jednego dziecka w Miejskich Domach Wychowawczych w kwartale pierwszym wynosił:

	Wyżywienie	Administracja	RAZEM
w Żłobku dla Niemowląt:			
styczeń	1.099.880.—	1.550.890.—	2.650.770.—
łąty	1.117.230.—	2.236.690.—	3.353.920.—
marzee	1.293.300.—	2.340.320.—	3.633.620.—
w Doma Wychowawczym przy ul. Karolewskiej 51:			
styczeń	1.816.150.—	1.016.980.—	2.833.130.—
łąty	1.817.750.—	1.675.320.—	3.493.070.—
marzee	1.739.040.—	1.613.400.—	3.352.440.—
w Doma Wychow. przy ul. Kopernika 51 (łącznie z „Pogot.”)			
styczeń	1.441.900.—	680.650.—	2.122.550.—
łąty	1.315.240.—	1.254.440.—	2.569.680.—
marzee	1.412.900.—	1.128.120.—	2.541.020.—
w Doma Wychow. dla Młodzieży-chłop. Cmentarna 10a:			
styczeń	2.233.630.—	1.088.160.—	3.321.790.—
łąty	2.076.550.—	1.898.610.—	3.975.160.—
marzee	2.108.190.—	1.769.500.—	3.877.690.—
w Doma Wych. dla Młodzieży-dziewcząt, Piotrkowska 92:			
styczeń	2.576.640.—	485.860.—	3.062.500.—
łąty	2.454.240.—	708.220.—	3.162.460.—
marzee	2.660.110.—	679.090.—	3.339.200.—
w Doma Wych. dla dz. chor. na jaglicę Wiznera 25.			
styczeń	2.040.360.—	734.520.—	2.774.880.—
łąty	1.869.140.—	1.264.310.—	3.133.450.—
marzee	1.745.800.—	1.164.630.—	2.910.430.—
w Doma Wych. dla moral. zaniecb. dzieci-chłop. Nawrot 93:			
styczeń	1.690.750.—	1.295.120.—	2.985.870.—
łąty	1.618.894.—	2.063.701.—	3.682.595.—
marzee	1.550.550.—	1.820.110.—	3.370.660.—

W Zakopanem przebywało przeciętnie dziennie 19 osób, w Witkowiecach — 32. Opłata wynosiła: w Zakopanem — 2,20 zł. dziennie od dziecka, w Witkowiecach — 2.— zł. dziennie od dziecka.

W kwartale pierwszym odbyły się cztery posiedzenia Karatorjów Miejskich Domów Wychowawczych, na których rozpatrzono różne sprawy wychowawcze i gospodarcze.

W związku z tem, że lokale, w których mieszczą się Miejskie Domy Wychowawcze, nie odpowiadają wymaganiom, koniecznym dla stosowania nowoczesnych metod wychowania, jak również w związku z koniecznym rozszerzeniem działu opieki nad dziećmi, Delegacja Wydziału postanowiła zwrócić się do Magistrata i Rady Miejskiej o rozpoczęcie budowy własnych gmachów Domów Wychowawczych.— Powołano specjalną Komisję do wyboru gruntów.

3. Opieka otwarta nad dorosłymi.

Opieka otwarta nad dorosłymi polegała na udzielaniu pomocy lekarskiej, wydawaniu bezpłatnych obiadów, udzielaniu zapomóg na podróże do gmin przynależności i miejsce objęcia pracy, udzielaniu pomocy prawnej, wydawaniu zaświadczeń o stanie materialnym i chowaniu zwłok.

Z pomocy lekarskiej korzystało 233 osoby.—

Obiadów wydano 95.362, w liczbie tej dla bezrobotnych 74510, dla inteligencji — 5385. — Obiady dla biednych i bezrobotnych wydawano bezpłatnie, dla inteligencji częściowo bezpłatnie, częściowo zaś za opłatą 500.000 mk. za obiad.— Wydział polepszył jakość wydawanych biednym i bezrobotnym obiadów przez dodanie do każdego obiadu 142 gramowej porcji chleba.—

Na akcję pomocy dla bezrobotnych Wydział wydatkował w okresie sprawozdawczym 25.455.904.000 mk.

Zapomóg na podróże do gmin przynależności i miejsce, w których zgłaszającym się wyznaczył pracę Państwowy Urząd Pośredniczący Pra-

ey, wydano w 39 wypadkach na sumę 269.118.000 mk.

Z pomocy prawnej korzystało 1146 osób, z czego 260 osobom udzielono porady przez napisanie odpowiednich podań, pozostali korzystali z porady ustnej.— Porady prawne udzielano bezpłatnie (ustne) oraz za minimalną opłatą, wynoszącą do 3-ch złotych, osobom zarabiającym więcej niż minimum kosztów utrzymania, ustalonego przez Komisję do badania wzrostu drożyzny. W porównaniu z kwartałem IV r. ub. frekwencja Patronatu Prawnego znacznie wzrosła: w kwartale IV korzystało z pomocy prawnej 189 osób.— Powyższe zestawienie wykazuje, że porady prawne Wydziału Opieki Społecznej cieszą się zaufaniem niezamożnej ludności m. Łodzi i przeciwdziałają pokątnemu doradztwu.

Zaświadczeń o stanie materialnym wydano 450 osobom, prowadzącym spory sądowe, lub też występującym z rozmaitemi podaniami do władz administracyjnych. Zaświadczeń wydano 523, w liczbie tej — 73 dla emigrantów do Argentyny.—

. Pogrzeby biednych.

Na koszt miasta pochowano 309 osób — 104 chrześcijan i 205 żydów (w kwartale IV roku ubiegłego — 230 osób).

Opieka zamknięta i półotwarta nad dorosłymi.

Opieka półotwarta i zamknięta nad dorosłymi polega na umieszczeniu mężczyzn i kobiet w Domach Nocelegowych, Domach Starców i Kalek: Chrześcijańskim i Żydowskim.

Z Domów Nocelegowych korzystało przeciętnie 153 osoby dziennie.

W Chrześcijańskim Domu Starców i Kalek przebywało na rachunek miasta 100 starców, w Żydowskim — 15.

Dział opieki półotwartej i zamkniętej nad dorosłymi nie jest należycie zorganizowany z powodu braku odpowiednich wzorowych miej-

skich Domów Nocegowych, jak również miejskich domów starców i kalek.

Wydział czynił starania w sprawie zorganizowania Domów Nocegowych, lecz wszelkie asilowania Wydziału w tym kierunku rozbiły się o brak lokali.— W sprawie Doma dla starców i Kalek prowadzono pertraktacje z Zarządem Ł. Chrześcijańskiego Towarzystwa Dobroczynności o wydzierżawienie miasta budynku przy ul. Narutowicza № 60. Pertraktacje powyższe narazie nie dały dodatniego wyniku.

Z opieką nad starcami i kalekami wiąże się walka z żebractwem.

W celu zwalczania żebractwa na ulicach miasta Łodzi, Wydział poczynił już odpowiednie starania.— Na wniosek Wydziału Komisarjat Rządu wydał podwładnym organom policyjnym polecenie zatrzymywania i dostarczania małoletnich żebraków do Pogotowia Opiekuńczego dzieci. Walka z żebrakami-dorosłymi będzie rozpoczęta z chwilą uzyskania przez Wydział odpowiedniego lokalu i ogłoszenia przepisów wykonawczych do Ustawy o opiece społecznej, dotyczących tego działu opieki.—

Walka z nierzędem.

Walka z nierzędem polegała na umieszczeniu dziewcząt za ich zgodą w Domach Pracy.— Dotychczas Wydział umieścił w Domu Pracy w Łągowikach pod Krakowem 9 dziewcząt. Walki z nierzędem w szerszym zakresie nie prowadzono z braku odpowiednich przepisów.— Wymieniony dział opieki wymaga specjalnego przygotowania i znajomości z awagi na psychologię osób, zajmujących się nierzędem, oraz ze względu na szeroko rozgałęzioną międzynarodową organizację, ciągnącą przychodzącej materjalnie z nierzędu i prowadzącą handel żywym towarem. Wszelkie samodzielne wystąpienia Wydziału Opieki Społecznej w powyższej sprawie nie dadzą dodatniego wyniku, o ile władze państwowe nie opracują odpowiednich przepisów,

regulujących reglamentację prostytucji.— Wydział Opieki Społecznej utrzymuje kontakt z władzami sanitarno- obyczajowymi przez swego przewodniczącego, który uczestniczy stale na posiedzeniach Komisji Sanitarno-Obyczajowej. Kontakt ten ma b. doniosłe znaczenie, gdyż umożliwia Wydziałowi obronę przed reglamentacją tych osób, które przypadkowo znalazły się w szeregach osób, notowanych przez agentów Komisji Sanitarno-Obyczajowej.

Udzielanie pomocy instytucjom prywatnym, opiekującym się dziećmi.

Współpraca Wydziału Opieki Społecznej z prywatnymi instytucjami dobroczynnymi natrafiała na poważne przeszkody, gdyż zarządy niektórych instytucji odnosiły się i odnoszą do Wydziału z pewną nieufnością, tłumacząc sobie wszelkie zarządzenia Wydziału, jako chęć pozbawienia instytucji obecnej samodzielności.—

Ustawa o opiece społecznej z dn. 16 sierpnia 1923 roku umożliwia Wydziałowi również aregalowanie i tej sprawy.— Wydział będzie dążył do utworzenia wspólnego Komitetu wszystkich prywatnych instytucji opiekuńczych, znajdujących się na terenie m. Łodzi.— Komitet będzie pracował pod bezpośrednią kontrolą Wydziału, korzystając ze wszelkiej pomocy, jaką w ramach ustawy Wydział będzie mógł okazać. Dotychczasowe współdziałanie z instytucjami polegało na udzielaniu subsydjów.

W okresie sprawozdawczym, na wniosek Wydziału, Rada Miejska przyznała 11 instytucjom dobroczynnym, opiekującym się dziećmi, subsydjów na rok 1924 na ogólną sumę 41.045 złotych.—

Z subsydjów tych korzystać będą następujące instytucje:

1. Sienkiewiczówka,
2. Gniazdo,
3. Ewangelicki Dom Sierot,
4. Przytułek Św. Olgi.
5. Internat przy parafii marjańskiej,

6. Barsa dla terminatorów przy Kościele Dobrego Pasterza,
7. Żydowski Dom Sierot „Przytalisko“,
8. Żydowski Dom Sierot przy ul. Póinoenej 38.
9. Żydowski Dom Sierot przy ul. Zgierskiej 40,
10. Żydowski Dom Sierot przy ul. Pomorskiej 91,
11. Żydowski Dom Sierot przy ul. Zachodniej 20.

Instytucje te opiekują się około 800 dziećmi.—

Oprócz tego Wydział pomagał prywatnym instytucjom półotwartym (ochronom), które w kwartale pierwszym otrzymały żywności dla 902 dzieci na sumę 2.272.388.000 mk.—

Jak zaznaczono na początku, Wydział nie wprowadził dotychczas w życie następujących działów opieki:

- 1) ochrony macierzyństwa,
- 2) opieki nad bezdomnymi ofiarami wojny i szczególnie ciężko poszkodowanymi,
- 3) opieki nad więźniami po odbyciu kary,
- 4) walki z alkoholizmem.

Zorganizowanie tych działów utrudnia brak przepisów wykonawczych.

Korzystając z pośrednictwa „Kropki Mleka“, Wydział wydaje mleko na rachunek Magistratu matkom karmiącym i niemowlętom, sprawując tem samem częściowo opiekę nad matką i niemowlęciem.—

W sprawie nad więźniami po odbyciu kary prowadzone są prace przygotowawcze.

Inne działy będą zorganizowane po ogłoszeniu przepisów wykonawczych.

W zakończeniu nadmieniamy, że w okresie sprawozdawczym, prócz Delegacji Wydziału, były czynne dwie Komisje: Komisja Gospodarcza i Komisja Opieki nad Dzieckiem. Delegacja Wydziału odbyła 5 posiedzeń, Komisja Gospodarcza — 3, i Komisja Opieki nad Dzieckiem — 1.

Sprawozdanie Inspekcji Budowlanej przy Magistracie za czas od 1 stycznia do 1 kwietnia 1924 r.

W okresie sprawozdawczym wpłynęło do Inspekcji Budowlanej 488 spraw nowych, co wraz z bieżącymi sprawami z lat ubiegłych, głównie z r. 1923, i znajdującymi się w terminach, w liczbie 930, tworzy w ogólnej sumie 1418 spraw.

Nowe sprawy w liczbie 488 dotyczą udzielenia zezwolenia na budowę, przebudowę, nadbudowę i rozbudowę obiektów mieszkalnych i przemysłowych, wydania opinii o stanie domów i mieszkań i wydania właścicielom posesji nakazu dokonania remontów.

Inspekcja Budowlana w okresie sprawozdawczym rozpatrzyła ogółem 179 planów, mian:

60 planów na budynki nowe mieszkalne,

34 planów na budynki nowe przemysłowe, zatw. przez O. D. R. P.,

19 planów na budynki nowe różne (astępy, szopy, komórki, warsztaty pracy.)

3 plany na przebudowę budynków mieszkalnych,

48 planów na przebudowę budynków przemysł., zatw. przez O. D. R. P.,

5 planów na przebudowę budynków różnych (astępy, stajnie, szopy i t. p.).

7 planów na nadbudowę budynków mieszkalnych,

3 plany na nadbudowę budynków przemysł., zatw. przez O. D. R. P.

Inspekcja Budowlana brała udział w 50 komisyjnych dochodzeniach, wyznaczonych przez Wydział Przemysłowy Województwa Łódzkiego.

W okresie sprawozdawczym w przeciwieństwie do tegoż okresu z r. ub. robót budowlanych w mieście żadnych nie prowadzono powodu niskiej temperatury, gdy tymczasem w r. ub. roboty budowlane w tymże czasie prawie nie były przerywane.

Plany zatwierdzone w sprawozdawczym okresie zawierają domki małe, 1-rodz., 2-rodz. 1-no piętrowe

i parterowe budynki gospodarcze, większe projekty to nadbudowy i przebudowy.

Objekty przemysłowe są to rozbudowy istniejących zakładów przemysłowych.

Ilość złożonych i zatwierdzonych planów w liczbie 179 stanowi zaledwie 50% liczby tychże w porównaniu z identycznym okresem z r. ub., co świadczy, że rach budowlany w r. bieżącym będzie znikomy.

W okresie sprawozdawczym uzyskano zaświadczenie podwyższonej taryfy budowlanej, według stawek w złotych.

Kronika miejska.

— **Osobiste.** Z dniem 21 b. m. rozpoczął urlop wypoczynkowy p. wiceprezydent m. Łodzi, inż. W. Wojewódzki.

W związku z urlopem p. prezydenta Cynarskiego i p. wiceprezydenta Wojewódzkiego w skład Prezydium Magistratu, obok p. wiceprezydenta Groszkowskiego, wchodzi czasowo jako zastępcy pp. ławnicy Kraczkowski i Hajkowski.

Z dniem* 18 b. m. rozpoczął 3-tygodniowy urlop wypoczynkowy dyrektor Zarządu Głównego Magistratu, p. Józef Zalcwski. Podczas urlopu zastępować będzie p. dyrektora — p. wicedyrektor Zarządu Głównego, Mieczysław Kalinowski.

— **Z półkolonij letnich.** Urządzone przez Wydział Opieki Społecznej półkolonie letnie w parku 8 Maja cieszą się wielką frekwencją. Dziennie korzysta z półkolonij około 2,300 dzieci. Dowożenie dzieci tramwajem odbywa się normalnie pod kierunkiem higienistek, które przywożą dzieci na półkolonie i odwożą je następnie do krańcowych punktów. Przewóz około 1,200 dzieci odbywa się tramwajami linii №. 2, 5 i 7.

— **Wychowawcy Domów Wychowawczych na kolonjach harcer-**

skich. Dnia 11 lipca r. b. Wydział Opieki Społecznej wystąpił na koszt Magistratu na kolonje harcerskie do Zapolia w powiecie łaskim 20 wychowawców miejskiego Doma Wychowawczego przy al. Cementarnej № 10-a. Na kolonjach tych przebywać będą oni około 6 tygodni.

— **Sprawy kanalizacyjno-wodociągowe.** Dnia 16 b. m. o godzinie 7^{1/2} wieczorem w lokalu Oddziału Kanalizacji i Wodociągów przy al. Narutowicza № 2, odbyło się zebranie opiniodawcze, w związku z zamierzonym przez Magistrat rozpoczęciem robót wodociągowo-kanalizacyjnych.

Obecni byli wiceprezesa Rady Miejskiej: pp. dr. Garliński, dr. Rosenblatt i Woleczyński, pp. radni Bartczak, Geppert, Kapalski, Romanowski; p. dyr. M. Kernbaum; wiceprezydenci inż. Wojewódzki i Groszkowski; ławnicy Bednarczyk, Hajkowski, Kraczkowski i Kalamowicz; nacelnik Oddziału Kanalizacji i Wodociągów inż. Skrzywan oraz inż. inż. Brzozowski i Rymsha.

Posiedzenie zgaił p. wiceprezydent Wojewódzki, zaznaczając, iż przed rozpoczęciem planowych robót wodociągowo-kanalizacyjnych Magistrat zamierza wysłuchać opinii przedstawicieli Rady Miejskiej i wybitnych obywateli miasta, i w tym właśnie celu zorganizował konferencję, która mieć będzie charakter opiniodawczy. Na przewodniczącego powołany został p. Geppert, poczem inż. Skrzywan zreferował podstawy planu robót, wysawając, jako dwa charakterystyczne jego momenty, że: 1) plan ten oparty jest w zupełności na projekcie Lindley'a i 2) budowę urządzeń wodociągowo-kanalizacyjnych powinno i musi miasto rozpocząć własnymi siłami. Żadnych poważnych obiekcyj przeciwko projektowi Lindley'a, pozostającym do obecnej chwili aktualnym, zdaniem referenta, niema. Na ewentualność sprowadzania wody z pod Tuszyna, inż. Skrzywan zapatruje się sceptycz-

nie, dowodząc, iż wodociągi trzebaby w najbliższym czasie rozszerzać, badać dalej w stronę Salejowa lub Tomaszowa, co w rezultacie kosztowałoby miasto drożej, niż przeprowadzenie wodociągów od razu szlakiem Tomaszów — Rokiciny — Łódź. Podczas gdy — wobec odległości Tuszyna od kolei — koszty ew. eksploatacji wodociągów tuszyńskich byłyby bardzo wysokie, zupełnie odwrotnie rzecz by się miała przy budowie wodociągów Tomaszów-Łódź, które biegłyby wzdłuż szos i w pobliżu kolei żelaznych. W dalszym ciągu inż. Skrzywan zakomunikował, że na prace kanalizacyjne potrzeba około 4—5 milionów zł. rocznie. Gdy miasto roboty zapoczątkuje, zjawia się z pewnością kapitały zagraniczne, których uzyskanie jest obecnie rzeczą prawie niemożliwą. Przeprowadzenie kanalizacji, choćby częściami, zapewni miasto od razu poważne dochody, gdyż właściciele posesyj będą się przyłączać do sieci kanalizacyjnej, wnosząc odpowiednie opłaty. Z jednej strony będzie to oprocentowaniem włożonego kapitału, z drugiej zaś pozwoli na szybsze zakończenie robót. Jak sądzi referent, już z obecnego nawet budżetu miejskiego dałoby się wykroić, drogą pewnych redukcji i oszczędności, około 2 milionów złotych na cele wodociągowe-kanalizacyjne.

Następnie p. inż. Skrzywan odpowiadał na zadawane mu pytania, wyjaśniając m. in., że zgodnie z projektem Lindley'a (przy oprocentowaniu kapitału w stosunku 6 proc. rocznie) 1 mtr. 3 wody kosztowałby 8 kop. (20 gr.); według obliczeń referenta, uwzględniając warunki obecne, 1 mtr. 3 wody kosztowałby 12 gr. przy budowie wodociągów przez miasto własnymi siłami i aż około 36 groszy w razie uzyskania pożyczki zagranicznej lub budowy systemem koncesyjnym.

W dyskusji, która się nad referatem inż. Skrzywana wywiązała, zabierali głos pp.: dr. Rozenblatt, r. Rapalski, r. Bartzak, dyr. Kernbaum,

dyr. Wolezyński, r. Geppert. Zasadnicze podstawy planu inż. Skrzywana spotkały się z jednomyślną aprobatą zebranych, co zaś dotyczy strony finansowej sprawy, to prawie wszyscy mówcy wyrazili pogląd, że uzyskanie na znośnych dla miasta warunkach pożyczki zagranicznej jest w obecnym momencie zupełną niemożliwością i dlatego samorząd musi znaleźć potrzebne fundusze i przystąpić do robót własnymi siłami.

W imieniu Magistrata p. wiceprezydent Wojewódzki podkreślił, że obecne władze miejskie od pierwszej chwili swego urzędowania za najważniejszą bodaj dla miasta uważały sprawę kanalizacji. Gdy jednak w przedsięwzięcie to nie chcą się angażować kapitały polskie, trzeba zerwać również ostatecznie z iluzjami pożyczek zagranicznych. Albo samorząd robić będzie kanalizację własnymi siłami, albo jej wcale robić nie będzie. Magistrat jest zdania, że finansowe podstawy planu są zupełnie pewne. Jeśli weźmiemy pod uwagę, że 1 mieszkaniec Łodzi płaci obecnie podatków miejskich tylko 60 proc. normy przedwojennej, musimy uznać stan taki, że względna na olbrzymie i różnorodne zadania samorządu, za anormalny. Pewne źródła podatkowe, wskazane w Ustawie o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych z dnia 11/VIII. 1923 r., nie zostały jeszcze przez Magistrat wyzyskane. One to dają pewność, że potrzebne na kanalizację fundusze będą zebrane, że w roku 1925 da się uzyskać co najmniej 5 milionów zł., zaś w latach następujących z pewnością więcej, wobec wydatnego zwiększenia się dochodów właścicieli domów i arasadnionych przewidywań, że kredyt — zarówno krajowy jak zagraniczny — będzie tańszy; kapitał, włożony w przedsiębiorstwo kanalizacyjne, musi być oprocentowany, ale nie po lichwiarska. Memorjał, złożony przez Magistrat w sprawie kanalizacyjnej p. premierowi Grabskiemu, uzyskał jego zupełne uznanie i obietnicę energicznego poparcia postulatów miasta.

P. wiceprezydent Groszkowski omówił następnie szczegółowiej projekty podatkowe Magistratu, podkreślając, że wszyscy obywatele Łodzi, a przede wszystkim właściciele nieruchomości, powinni ponieść na rzecz kanalizacji pewne ofiary. Ofiary te nie będą zresztą zbyt wielkie, gdyż przy budżecie kanalizacyjnym w wysokości 5 milionów zł. rocznie wypadłoby na 1 mieszkańca Łodzi około 10 złotych opodatkowania.

Po zamknięciu dyskusji zebrani przyjęli jednogłośnie następujący wniosek:

„Zgromadzeni dnia 16 lipca 1924 roku na zebraniu opiniodawczem radni m. Łodzi, ławnicy i obywatele stwierdzają, że projekt budowy kanalizacji i wodociągów, przedłożony przez inż. Skrzywaną, oparty jest na realnych podstawach i z tych względów uważają, że arcywzrostnie tego projektu jest najpilniejszym zagadnieniem polityki komunalnej w Łodzi i wobec tego wzywają Magistrat do zrealizowania wspomnianego planu w najbliższej przyszłości”.

Należy dodać, że pp. radni Gępert (NPR) i Rapalski (PPS) w imieniu reprezentowanych frakcyjradzieckich złożyli oświadczenia, że wszelkie poczynania Magistratu, zmierzające do realizacji projektów kanalizacyjnych, spotykają się z bezwzględnie i jak najęgergicniejsem poparciem wzmiankowanych frakcyj.

* * *

Na posiedzeniu w dniu 18 b. m. Magistrat zaakceptował ostatecznie memoriał i wnioski naczelnika Oddziału Kanalizacji i Wodociągów, inż. Skrzywaną, dotyczące realizacji planów inż. Lindley'a.

Wnioski te brzmią jak następuje:

1) Magistrat przyjmuje i zatwierdza do wykonania projekt budowy wodociągu, sporządzony przez inż. W. H. Lindley'a w roku 1909 i polegający na a)jęcia wód źródłanych, podskórnych i wody rzecznej w Pilicy w okolicy Tomaszowa; b) doprowadzenia wód tych do Łodzi przez przewód tłoczący drogą Toma-

szów—Rokleiny—Łódź —rezerwoary na Budach Stokowskich; c) rozproszczenia wód po mieście za pomocą przewidzianej w projekcie sieci rur miejskich;

2) Magistrat przyjmuje i zatwierdza do wykonania projekt kanalizacji miejskiej, sporządzony przez inż. W. H. Lindley'a w roku 1909 i polegający na: a) sprowadzenia ścieków miejskich za pomocą sieci kanałów alicznych do miejscowości Lublinek pod Łodzią; b) oczyszczenia tych ścieków w Lublinku narazie za pomocą środków mechanicznych;

3) Magistrat apowaznia Oddział Kanalizacji i Wodociągów do uzyskania od odnośnych władz państwowych zezwolenia na rozpoczęcie robót budowlanych w powyższym zakresie i do uzyskania dekretów co do wywłaszczenia potrzebnych gruntów.

Z życia miast polskich.

Kolej elektryczna z Krakowa do Katowic.

Niedawno bawili w Krakowie przedstawiciele dwóch znanych francuskich firm elektryfikacyjnych, mianowicie: „Constructions Electriques de France” i „Compagnie Generale d'Electricite”, zainteresowanych w sprawie projektowanej budowy sieci kolei elektrycznych w Zagłębiu dąbrowsko-krakowskim, a zwłaszcza linii Kraków—Katowice. Przedstawiciele ci zwiedzili w towarzystwie dyrektorów Towarzystwa Przemysłu węglowego w Polsce i Elektrobanku teren, przez który przechodzić ma trasa projektowanej linii, i zbadali podstawy ekonomiczne tego przedsięwzięcia w związku z zainteresowaniem w niem grupy francuskiej, na której czele stoi Banque de Paris et des Pays Bas.

Z tej okazji odbyło się posiedzenie w Magistracie, gdyż jak wiadomo, gmina miasta Krakowa należy do grona instytucyj założycielskich Towarzystwa Kolei Elektrycznych Zagłębia Węglowego w Polsce, które zajmuje się realizacją wspomnianej budowy.

Treść numeru 31-go:

Dzieci Łódzkie w Rabce i Żakopanem.—

Z zagadnień polityki komunalnej.—

Dział sprawozdawczy.

Protokół 25 posiedzenia Rady Miejskiej z dnia 1 lipca 1924 r.— Sprawozdanie z działalności Wydziału Opieki Społecznej za I kwartał 1924 roku.—

Sprawozdanie Inspekcji Budowlanej przy Magistracie za czas od 1 stycznia do 1 kwietnia 1924 roku.—

Kronika miejska.— Z życia miast polskich.—

Licytacje przymusowe.

Wydział Podatkowy Magistratu m Łodzi niniejszem podaje do wiadomości, że w dniu 30 lipca 1924 roku odbędą się licytacje przymusowe ruchomości niżej podanych osób za niewpłacone podatki: Opoljon Berek, Aleksandrowska 11, obrus. Grimis I., Wschodnia 27, 2 szafy, otomana i biblioteczka. Skórnicki Motel, Aleksandryjska 11, kredens. Liebman Nuta, Aleksandryjska 13, 2 stoliki pod kwiaty. J. Sz. Froman, Aleksandryjska 16, obrus pluszowy, Aptejker Szlama, Aleksandryjska 18, zegar ścienny. Tyszler Pinkus, Kamienna 12, maszyna do szycia i 2 szafy. Rozenman Icek, Podrzeczna 31, tremo, zegar, otomana, 2 szafy, kapy (plusz zielony) i stół. Olszer Michał, N.-Targowa 5, szafa mała. Jakubowicz Icek Hersz, Aleksandrowska 48, szafa. Zeligman Henoch, Aleksandrowska 10, zegar ścienny. Widawski Mojzesz, Aleksandrowska 10, bieliźniarka. Wajnsztajn Hersz, Aleksandrowska 11, obrus. Zajde Efroim, Aleja I-go Maja 41, zegar. Najman Szlama, Aleja I-go Maja 39, zegar ścienny. Hendela Benjamin, Aleja I-go Maja 35, 2 krzesła. Eisenbaum Józef, Aleja I-go Maja 21, 2 tuziny skarpetek. Benkel Dawid, Południowa 16, maszyna stara do szycia. Szyflinger Chaim, Aleja I-go Maja 25, biurko. Feder Jakób, Aleja I-go Maja 35, zegar ścienny. Szumacher Ludwik, Aleja I-go Maja, zegar ścienny. Zerykier S., Aleja I-go Maja 15, 2 krzesła. Fajwisz H. M., Cegielniana 67, kredens. Laufer I., Cegielniana 15, 1 kapa pluszowa. Abeshaus Lajb, Gdańska 11, 3 krzesła. Kamiński, Zachodnia 59, gramofon. Przybysz Cezar, Kilińskiego 5, koszykowa umywalka. Wajnberger Sz., Lipowa 33, zegar razem z otomaną. Kryszek Michał, Pańska 29, otomana. Halpern Icek, Piotrkowska 18, sztuka № 2668, gat. welur. metrów 25.50. Engel Chaim, Pańska 29, zegar ścienny. Eisenberg Nusen, Piotrkowska 58. maszyna do szycia firmy „Singer”, 2 szafki nocne, nakrycie ze stołu. Geldkopf J., Wschodnia 10, szafa z lustrem. Bajrach Deresz, Kilińskiego 49, zegar stołowy, biurko. Rozenholz Samuel, Gdańska 28, zegar. Pinkus Herszkowicz, Zawadzka 8, 4 krzesła. Pinkus Charzanowicz, Plac Wolności 7, lustro tremo. Weksler Izrael, Zachodnia 21, pianino. Praszkiec Juda, Konstanyńska 30, biurko. Palewski Wolf, Zawadzka 17, szafa z lustrem. Dodin Mojsze, Wesola 4, szafa do rzeczy. Brzeski Moszek, Pieprzowa 22, kredens kuchenny, 2 krzesła. Cukier Szyja, Brzezińska 7, stary kredens, szafka i 4 krzesła. Hersz Zylberszac, Aleksandrowska 10, kapa pluszowa. Grunwald Abram, Brzezińska 5, 2 szafy do rzeczy. Mordka Mendel Tone, Drewnowska 14, lustro, tremo. Jeruzalski Ch., Podrzeczna 3, 3 krzesła. Krajcer Abram, Krzyżowa 2, kredens pokojowy. Lubliner Szmul, Aleksandrowska 11, 2 szafy, tremo, zegar ścienny, leżak i maszyna do szycia.

Dnia 31 lipca 1924 roku: Szmulewicz Moszek, Ludwiki 26, maszyna do szycia. Welle Wilhelm, Kopernika 20, lustro wiszące, zegar ścienny. Gliksman B. B., Łąkowa 4, 10 paczek przedy czerwonej. Tajtelbaum I. M., Piotrkowska 37, krzesło wyścielane. Chwist Zofja, Piotrkowska 128, 2 krzesła. Lipszyć A., Staro-Wólczańska 6, 2 biurka. Dawidowicz P., Nowo-Zarzewska 7, szafa i tremo. Zylberszpic M., Piotrkowska 117, kredens stołowy. S-wie M. Grawe, Piotrkowska 61, 7 sztuk pluszu gładkiego na palta damskie. Lipel Gabrjel, Zielony Rynek 6, 1 kredens z lustrem, 1 stół i 6 krzesel, 1 dywan pluszowy, 1 obrus, 1 tremo, 1 maszyna do szycia. Gliksman F. Zielony Rynek 6, 2 koldry zielone, 1 szafa. Berkenwald Samuel, Piotrkowska 110, 1 zegarek. Beker Abram, Piotrkowska 111, 1 pianino. Rydryk Maks, Cdańska 37, kredens. Zybenberg Perec, Piotrkowska 88, kredens. Bergman Hersz M., Gdańska 68, kredens, otomana. Goldman Szlama, Traugutta 10, kredens, szafa, obrus. Hirsberg Emil, Piotrkowska 124, pianino. Rozenblum Jakób, Andrzeja 29, kredens, tremo, zegar, obrus, 6 krzesel.